Vindzoro šmaikštuolės

VEIKĖJAI

SERAS DŽONAS FÁLSTAFAS
FENTONAS — jaunas bajoras
ŠELOU — kaimo teisėjas
SLENDERIS — teisėjo sūnėnas
FORDAS, PEIDŽAS — pasiturintys Vindzoro miestiečiai
VILJAMAS PEIDŽAS — berniukas, Peidžo sūnus
SERAS HJU EVANSAS — Velso pastorius
DAKTARAS KAJUS — gydytojas prancūzas
ŠEIMININKAS, laikąs „Kelraiščio" užeigą
BARDOLFAS, PISTOLIS, NIMAS — Falstafo sėbrai
ROBINAS — Falstafo pažas
PITERIS SIMPLIS — Slenderio tarnas
REGBIS — daktaro Kajaus tarnas
MISIS FORD
MISIS PEIDŽ
ANA PEIDŽ (NEN) — jos duktė
MISIS KVIKLI — daktaro Kajaus tarnaitė
PEIDŽO bei FORDO TARNAI ir kiti

Veiksmas vyksta Vindzore ir jo apylinkėse

PIRMAS VEIKSMAS

I SCENA

Vindzoras, prie Peidžo namų. Įeina Šelou, Slenderis ir seras Hju Evansas.

ŠELOU

Nė neįkalbinėkit manęs, sere Hju, šita byla vis vien atsidurs Žvaigždžių Rūmuose. Tebūnie jis nors šimtąkart seras Džonas Falstafas, — aš jam neleisiu įžeidinėti Robertą Šelou, eskvairą...

SLENDERIS

Glosterio grafystės taikos teisėją ir *coram.*[1]

ŠELOU

Taip, sūnėnai Slenderi, ir *custalorum.*[2]

SLENDERIS

Taip, ponas pastoriau, ir, be to, *ratolorum*[3], tikrą bajorą, kursai pasirašo armigero[4]. Taip, visose sąskaitose, įsakymuose, kvituose ir įsipareigojimuose: *armigero!*

ŠELOU

Taigi būtent taip ir pasirašau, ir štai jau trys šimtai metų, kai šitaip pasirašau!

---

[1] Akivaizdoje *(lot.)*
[2] Aktų saugotojas *(lot. iškraip.)*
[3] Aktų *(lot. iškraip.)*
[4] Turintis herbą *(lot. iškraip.)*

SLENDERIS

Ir visi jo ainiai, mirę prieš jį, taip pasirašydavo, ir visi jo pranokėjai, kurie atsiras po jo, drąsiai galės taip pasirašinėti, ir visi jie turi teisę herbinę savo mantiją papuošti tuzinu baltų ešerių.

ŠELOU

Tai sena mantija!

EVANSAS

Kur daug šerių, ten daug utėlių, o utėlės senai mantijai tinka neplogai: tas gyvis žmokui kaip ir savas ir, sako, reiškia laiminką meilę.

ŠELOU

Ešerys — tai dar smulki žuvelė, o sena mantija — tai jau stambesnė žuvis.

SLENDERIS

O aš ar galiu užimti vieną skydo dalį?

ŠELOU

Gali, kai įsitaisysi žmoną.

EVANSAS

Tada jūsų herpą tikrai reikės taisyti.

ŠELOU

Anaiptol!

EVANSAS

Kaip diefą myliu, taip: jeigu jis atims iš jūsų herpo ketfirtadalį, tai jums, mano apskaičiavimu, beliks tik trys ketfirčiai. Bet ne tai svarbu! Jeigu seras Džonas Falstafas jus įžeidė, tai aš, kaip pažnyčios atstovas, visiems trokštąs gero, džiaugsiuosi, galėdamas jus sutaikinti.

ŠELOU

Tai turės spręsti Valstybės Taryba. Tai maištas!

EVANSAS

Falstybės tarėjams nedera tai nagrinėti: kas maištauja, tas diefo nebijo. Tarėjai, matote, mielai paklausytų apie tievobaimingus dalykus, bet ne apie maištą, — turėkit tai omeny.

ŠELOU

Ha! Jei aš būčiau jaunesnis, tą reikalą išspręstų kardas.

EVANSAS

Kam tie kardai? Tegu verčiau draugai sutaikina jus. Man atėjo į galfą fiena mintis, kuri gali turėti gerų pasekmių: yra čia tokia Ana Peidž, būtent — misterio Peidžo duktė, puiki panelė.

SLENDERIS

Mis Ana Peidž? Ji tamsiaplaukė ir kalba tokiu plonu moterišku balseliu.

EVANSAS

Tinkamesnės jums merginos neįmanoma nė įsifaizduoti; be to, septyni šimtai svarų grynais, daug aukso ir sidabro — visa tat paliko jai mirtamas senelis, — tesuteikia diefas jo sielai džiaugsmingą prisikėlimą! Ji tai gaus, laiminkai sulaukusi septyniolikos metų. Kaip puiku būtų užmiršti visus mūsų ginčus bei rietenas ir apfesdinti misterį Slenderį su mis Ana Peidž.

ŠELOU

Vadinas, senelis užrašė jai septynis šimtus svarų?

EVANSAS

Taip, o tėfas paliks jai dar kražesnę sumelę.

ŠELOU

Aš pažįstu tą jauną merginą. Ji gerai apdovanota.

EVANSAS

Manau, kad apdovanota ji neblogai! Septyni šimtai sfarų, o ateityje, gal būt, dar daukiau!

ŠELOU

Na, ką gi, puiku, eime pas gerbiamąjį misterį Peidžą. O Falstafas tenai?

EVANSAS

Negi aš jums meluosiu? Aš niekinu melagius — panašiai kaip niekinu žmones nenuoširdžius, kaip niekinu žmones neteisinkus. Riteris seras Džonas tenai... Bet aš jus maldauju: paklausykite patarimo tų, kurie jums linki gero... Aš pasibelsiu į Peidžo duris. (Beldžiasi) Ei, jūs!.. Fiešpats telaimina šiuos namus!

PEIDŽAS

Iš vidaus

Kas ten?

EVANSAS

Fiešpaties palaima ir aš, jūsų pičiulis, ir teisėjas Šelou, o su mumis drauge ir misteris Slenderis, kuris gal papasakos jums šį tą įdomaus, jeigu neprieštarausite.

Įeina Peidžas

PEIDŽAS

Sveiki gyvi, gerbiamieji. Dėkui už žvėrieną, kurią jūs man atsiuntėt, misteri Šelou.

ŠELOU

Sveikas gyvas, misteri Peidžai, valgykit į sveikatą. Norėjau atsiųsti geresnės žvėrienos, bet jau toks elnias pasitaikė. Kaip laikosi mieloji misis Peidž? Aš jums esu dėkingas iš širdies, taip, iš visos širdies.

PEIDŽAS

Tai aš esu jums dėkingas, sere.

ŠELOU

Ne, sere, tai aš jums dėkingas, kaip sau norit.

PEIDŽAS

Sveikas gyvas, mielas misteri Slenderi.

SLENDERIS

Kaip laikosi jūsų rudas kurtas, sere? Girdėjau, jis pralaimėjo šunų lenktynėse?

PEIDŽAS

Tatai nepavyko išaiškinti.

SLENDERIS

Nenorit prisipažinti, nenorit prisipažinti!

ŠELOU

Nenorit! Čia tu kažką painioji: šuo geras.

PEIDŽAS

Niekam tikęs!

ŠELOU

Ne, sere, geras šuo, gražus šuo. Ką dar galima pridurti? Gražus ir geras. O seras Džonas Falstafas pas jus?

PEIDŽAS

Taip, sere; ir aš labai norėčiau jus sutaikinti.

EVANSAS

Štai tikro krikščionio kalpa.

ŠELOU

Jis mane įžeidė, misteri Peidžai.

PEIDŽAS

Jis pats iš dalies tai pripažįsta.

ŠELOU

Prisipažinti — nereiškia išsiteisinti. Ar ne tiesa, misteri Peidžai? Jis mane įžeidė, tikrai įžeidė, vienu žodžiu — įžeidė. Tikėkit manimi, Robertas Šelou, eskvairas, sako jums: jis įžeistas.

PEIDŽAS

O štai ir seras Džonas.

Įeina seras Džonas Falstafas, Bardolfas, Nimas ir Pistolis.

FALSTAFAS

Na, ką, misteri Šelou, ar skųsitės dėl manęs karaliui?

ŠELOU

Riteri, jūs sumušėt mano tarnus, nušovėt mano elnią ir įsilaužėt į mano eigulio trobelę.

FALSTAFAS

Bet užtat nebučiavau jūsų eigulio dukters...

ŠELOU

Nepliaukškit niekų, jūs man už tai atsakysit.

FALSTAFAS

Ir netgi tuoj pat atsakysiu: visa tai aš padariau. Štai jums mano atsakymas.

ŠELOU

Apie tuos dalykus sužinos Valstybės Taryba!

FALSTAFAS

Verčiau jūs ten nesikreiptumėt, nes lordai jus išjuoks.

EVANSAS

Pauca verba[1], sere Džonai! Tyla — gera byla.

FALSTAFAS

Gera byla — gera pyla! Slenderi, aš jums praskėliau galvą. Jūs griežiate dantį prieš mane?

SLENDERIS

Šimts pypkių, sere! Aš griežiu dantį ne tik prieš jus, bet ir prieš jūsų latraujančius sėbrus — Bardolfą, Pistolį ir Nimą! Jie nusitempė mane į smuklę, nugirdė ir apvalė man kišenes!

BARDOLFAS

Ak, tu ožkos sūri!

SLENDERIS

Neįsk.

---

[1] Mažiau žodžių *(lot.)*

PISTOLIS

Ko tu nori, Mefistai?

SLENDERIS

Sakau, nelįsk.

NIMAS

Skelk jam! „Pauca, pauca". Skelk jam! Toks jau mano būdas.

SLENDERIS

O kurgi Simplis, mano tarnas? Jūs nežinot, dėde?

EVANSAS

Malonėkite nusiraminti. Išnakrinėkim šį kazusą. Kiek aš suprantu, šitame reikale yra trys tarpininkai: misteris Peidžas, *videlicet*[1] — misteris Peidžas, paskui aš asmeniškai, *videlicet* — aš asmeniškai, ir trečias tarpininkas, paskutinis ir kalutinis — „Kelraiščio" užeigos šeimininkas.

PEIDŽAS

Mes turime juos visi trys išklausyti ir rasti jiems būdą kaip nors susitarti.

EVANSAS

Puiku, iš pradžių aš surašysiu fisas aplinkybes savo užrašų knygutėje, o paskui mes kuo rūpestinkiausiai ištirsime reikalą.

FALSTAFAS

Pistoli!

PISTOLIS

Klausausi, pastatęs ausį.

---

[1] Būtent *(lot.)*

EVANSAS

O felnias, o felnio išpera! „Klausausi, pastatęs ausį" — kas per posakis? Juk tai įmantru!

FALSTAFAS

Pistoli, tu nudžiovei misterio Slenderio piniginę?

SLENDERIS

Nudžiovė, prisiekiu šitom pirštinėm! Tenebūna man niekad lemta patekti į savo namus, jeigu jis nenudžiovė! Septynis grotus senoviškais šešiapensiais ir dvi Eduardo laikų monetas, kurias pirkau iš vieno vaikino po du šilingus du pensus, — prisiekiu šitom pirštinėm!

FALSTAFAS

Ar teisybė, Pistoli?

EVANSAS

Ne, tai melas! Kaip galima fagystę vadinti teisybe?

PISTOLIS

Ei, atėjūne, liaukis! Sere Džonai,
Brangusis mano pone! Aš šaukiu
Į dvikovą šį kardą jo skardinį
Ir į akis sakau jam: tu meluoji,
Nešvankėli, nenaudėli šlykštus!

SLENDERIS

Prisiekiu savo pirštinėm, vadinas, tai buvo jis!

NIMAS

Patariu jums, sere, skaitytis su žodžiais, nes jeigu jūs graušite mane kaip teismo žiurkė, tai, žiūrėkit, patsai savo duobėn neįpulkit, — sakau jums rimtai.

SLENDERIS

Na, tai prisiekiu savo skrybėle, kad mano piniginę pavogė va šitas raudonsnukis. Mat, nors ir neatsimenu, ką išdarinėjau tada, kai jūs mane nugirdėt, bet vis dėlto nesu gi aš visiškas asilas!

FALSTAFAS

Ką tu į tai pasakysi, Raudonnosi?..

BARDOLFAS

Ką pasakysiu, sere! Ogi tai, kad šitas džentelmenas taip nusilakė, jog neteko visų penkių savo pobūdžių.

EVANSAS

Tark: pojūčių! Fui, koks nemokša!

BARDOLFAS

Na, o kai jis nusilakė, tai mes jam, kaip sakoma, ir apvalėme kišenes; taip jis pabaigė savo karjerą.

SLENDERIS

Jūs ir tąsyk kaišiojote lotyniškus žodžius. Bet tiek to. Po šitokių dalykų aš kaip gyvas negersiu — gal tik nebent padorioj, mandagioj ir dievobaimingoj kompanijoj. Jeigu ir gersiu, tai tik su dievotais žmonėmis, o ne su tokiais girtais latrais.

EVANSAS

Fiešpatie maloningas, kokie dori troškimai!

FALSTAFAS

Jūs girdite, džentelmenai? Visi kaltinimai paneigti. Jūs girdit?

Įeina vynu nešina Ana Peidž, misis Ford ir misis Peidž.

PEIDŽAS

Ne, dukra, nešk vyną atgal: mes ten jį gersim.

Išeina Ana Peidž

SLENDERIS

Dieve šventas! Tai mis Ana Peidž!

PEIDŽAS

Kaip sveikatėlė, misis Ford?

FALSTAFAS

Misis Ford! Garbės žodis, man baisiai malonu jus matyti. Leiskite, brangioji ponia...

Ją bučiuoja

PEIDŽAS

Žmona, kviesk džentelmenus. Prašom, ponai. Šiandien pas mus pietums karštas elnienos paštetas. Tikiuosi, mes nuskandinsim vyne visus nesusipratimus.

Išeina visi, išskyrus Šelou, Slenderį ir Evansą.

SLENDERIS

Nepagailėčiau keturiasdešimt šilingų, kad tik turėčiau dabar savąją „Dainų ir sonetų knygą".

Įeina Simplis

Na, kurgi jūs, Simpli, buvot prasmegęs? Nejaugi turėsiu patsai sau patarnauti? Jūs turite prie savęs mano mįslių knygą?

SIMPLIS

Mįslių knygą? Betgi jūs pats ją paskolinot tai pampuškai Alisei per Visus Šventuosius, dvi savaitės prieš Mykolines!

ŠELOU

Eime, sūnėne, eime, mes tavęs laukiame. Palauk, sūnėne, noriu tau porą žodžių pasakyti. Matai, sūnėne, čia yra pasiūlymas... lyg ir pasiūlymas: kitaip sakant, pastorius Hju Evansas užsiminė... Supranti?

SLENDERIS

Taip, sere. Jūs pamatysite, koksai aš protingas. Prireikus aš pasielgsiu, kaip man lieps protas.

ŠELOU

Ne, tu suprask mane...

SLENDERIS

Aš jus puikiai suprantu, sere.

EVANSAS

Teikitės išklausyti tai, ką jis byloja, misteri Slenderi. Aš jums pafeikslingai fiską paaiškinsiu, jei tik jūs sukepėsite su prasti.

SLENDERIS

Ne, atleiskite, aš pasielgsiu, kaip man pasakys dėdė Šelou. Jis yra taikos teisėjas savo apylinkėje, nors aš, kaip matote, paprastas žmogutis.

EVANSAS

Ne, mums rūpi ne tai, — mums rūpi jūsų fedybos.

ŠELOU

Taip, sere, čia ir yra visa esmė.

EVANSAS

Taip, būtent, pati esmė, — fedybos su mis Ana Peidž.

SLENDERIS

Ką gi, prašom, aš ją vesiu, jei sąlygos bus priimtinos.

EVANSAS

Bet ar kalite jūs palenkti savo širdį šiai panelei? Mes tai geistumėme išgirsti iš jūsų lūpų arba iš jūsų burnos, nesgi kai kurie filosofai įrodinėja, kad lūpos ir burna yra tas pat. Taigi patikslinkite: ar galite jūs perkelti safo prielankumą į šitą merginą?

ŠELOU

Sūnėne Ebremai Slenderi, ar tu gali ją pamilti?

SLENDERIS

Manau, sere, kad ir čia pasielgsiu, kaip dera protingam žmogui.

EVANSAS

Ne, prisiekiu fisais šfentaisiais ir šfentosiomis, jūs turite įsakmiai pareikšti: ar galite jūs atiduoti jai fisus savo potroškius?

ŠELOU

Taip, atsakyk: ar tu gali ją vesti, jeigu ji gaus gerą kraitį?

SLENDERIS

Aš pasiryžęs, dėde, dar daugiau padaryti, nusilenkdamas jūsų reikalavimams.

ŠELOU

Ne, tu suprask, suprask mane, mielas sūnėne: juk man terūpi tavo laimė. Ar gali tu pamilti tą merginą?

SLENDERIS

Sere, aš ją vesiu, jums to pageidaujant. Jei pradžioje ir nebus didelės meilės, tai jinai su dievo pagalba galės atsirasti ir su laiku vis labiau regresuoti. Juk susituokę mes turėsime progos geriau vienas kitą pažinti. Be abejo, bus ir šio, ir to — ir šilto, ir šalto. Bet, jei jūs sakote: „Vesk ją", — aš vesiu, — aš tai nusprendžiau tvirtai ir katastrofiškai.

EVANSAS

Labai protinkas atsakymas; tik pažymėtina klaida žotyje „katastrofiškai"; jūs, tur būt, norėjote pasakyti „kategoriškai"? Šiaipjau jūsų nusistatymas — pagirtinas.

ŠELOU

Taip, mano sūnėnas atrodo nusistatęs palankiai.

SLENDERIS

Žinoma, arba tegu mane pakaria!

ŠELOU

O štai ir gražioji mis Ana!

Įeina Ana Peidž

Mis Ana, aš norėčiau būti jaunesnis, pasižiūrėjęs į jus.

ANA

Pietūs ant stalo. Tėvelis prašo gerbiamus svečius į valgomąjį.

ŠELOU

Su malonumu priimu jo kvietimą, gražioji mis Ana.

EVANSAS

Šventa fiešpaties falia! Per maldą aš turiu būti prie stalo.

Šelou ir Evansas išeina

ANA

Gal malonėsit į vidų ir jūs, sere?

SLENDERIS

Ne, dėkoju širdingai; tikrai, man ir čia gera.

ANA

Pietūs jau laukia jūsų, sere.

SLENDERIS

Ne, tikrai, dėkui, aš nealkanas. (Simpliui) Eikite; nors jūs mano tarnas, eikite ir patarnaukite dėdei Šelou.

Simplis išeina

Kartais ir taikos teisėjas gali pasakyti ačiū savo bičiuliui už tai, kad anas paskolino jam savo tarną. Kol motina nenumirė, teturiu tris tarnus ir vieną berniuką. Bet ką gi! Aš vis dėlto gyvenu kaip pridera bajorui, nors esu ir neturtingas.

ANA

Man nepatogu, sere, grįžti vienai. Be jūsų niekas nenorės sėstis prie stalo.

SLENDERIS

Ne, iš tiesų, aš nevalgysiu. Tačiau aš esu jums dėkingas, lyg būčiau jau papietavęs.

ANA

Prašau jus, sere, eikit į vidų.

SLENDERIS

Dėkui, aš geriau čia pasivaikščiosiu. Neseniai, besimankštindamas kardais ir špagom su fechtavimo mokytoju, susitrenkiau kelį. Sutarėm taip: už tris kirčius — lėkštę troškintų sly-

vų. Ir, kaip kažin ką, nuo to laiko negaliu pakęsti troškinto patiekalo kvapo. Kodėl taip loja jūsų šunes? Gal kartais į miestą atvedė meškas?

ANA

Tikriausiai, sere; aš girdėjau apie tai.

SLENDERIS

Man labai patinka tokios pramogos, ir aš, kaip visi anglai, nevengiu dėl to pasilažinti. O jums ar nebaisu, kai paleidžia meškas? Prisipažinkit!

ANA

Taip, sere, baisu.

SLENDERIS

O aš dieną naktį galėčiau žiūrėti į tokius dalykus! Gal dvidešimt kartų mačiau paleistą Sėkersoną ir netgi pats jį laikiau už grandinės. Bet moterys taip spiegė ir klykė, kad net šiurpu darės... Dievaži! Moterys jų nekenčia: iš tikro, tai klaikūs, siaubingi padarai!

Įeina Peidžas

PEIDŽAS

Na, ką gi jūs, mielas misteri Slenderi? Prašome, mes jūsų laukiam.

SLENDERIS

Dėkoju, sere, aš ničnieko nevalgysiu.

PEIDŽAS

Po šimts kalakutų, sere, aš nenoriu girdėti. Prašom, prašom.

SLENDERIS

Jei taip, malonėkit eiti pirmas.

PEIDŽAS

Eikite jūs, sere.

SLENDERIS

Mis Ana, ženkite jūs pirma.

ANA

Ne, ne, sere, jokiu būdu, eikite jūs pirmas.

SLENDERIS

Kaip kažin ką, neisiu pirmas, neisiu — ir tiek! Aš nedrįstu taip negražiai su jumis pasielgti.

ANA

Aš jus prašau, sere.

SLENDERIS

Gerai: verčiau būsiu nemandagus, negu užsispyręs. Bet jūs netausojate pati savęs, dievažiė!

Išeina

II SCENA

Ten pat.
Įeina seras Hju Evansas ir Simplis.

EVANSAS

Eik ir pasiteirauk, Simpli, kaip čia rasti daktaro Kajaus namus. Minėtuose namuose gyvena tokia misis Kfikli: tai lyg ir jo auklė, lyg ir žindyvė, arba firėja, arba skalbėja, arba indų plovėja.

SIMPLIS

Gerai, sere.

EVANSAS

Palauk, dar ne fiskas: atiduok jai šitą laiškelį. Toji moteris pažįsta mis Aną Peidž, ir šiuo laiškeliu ji yra prašoma užtarti jūsų poną Ebremą Slenderį mis Anai Peidž. Tad keliauk, o aš tuo tarpu einu baigti pietų: tenai dar turi paduoti opuolius ir sūrį.

Išeina

III SCENA

Kambarys „Kelraiščio" užeigoje. Įeina Falstafas, Šeimininkas, Bardolfas, Nimas, Pistolis ir Robinas.

FALSTAFAS

Mielas „Kelraiščio" šeimininkel!..

ŠEIMININKAS

Ką pasakysite, mano šaunuoli? Prašau kalbėti mokslingai ir išmintingai!

FALSTAFAS

Štai ką, šeimininke: man reikia sumažinti savo palydą.

ŠEIMININKAS

Varyk juos lauk, šaunusis Herkuli, tegu sau keliauja, tegu sau nešdinasi — kuldu-buldu!

FALSTAFAS

Man išeina dešimt svarų per savaitę!

ŠEIMININKAS

Tu imperatorius ir ciesorius, valdovas ir valgovas. Aš paimsiu Bardolfą pas save: tegu pilsto vyną. Gerai aš sakau, bingusis Hektorai?

FALSTAFAS

Taip ir padaryk, mielas šeimininke.

ŠEIMININKAS

Tarta — nutarta! Tegu eina su manim. (Bardolfui) Tik žiūrėk, kad gerai putotų. Mano žodis — šventas. Paskui mane!

Išeina

FALSTAFAS

Bardolfai, eik paskui jį. Pilstyti vyną — neblogas amatas. Iš seno apsiausto išeis nauja striukė. Iš palaikio tarno — naujintėlis taurininkas. Sudie, lik sveikas!

BARDOLFAS

Geresnio gyvenimo nė nenoriu, aš puikiai čia įsitaisysiu.

PISTOLIS

O, šlykštus čigone!.. Tu taikstais prie bačkutės?

Bardolfas išeina

NIMAS

Tėvas jį pradėjo girtas, tad ir sūnų prie to paties traukia.

FALSTAFAS

Aš labai patenkintas, kad taip lengvai nusikračiau tuo nenuorama: perdaug jau atvirai jis vogė. Šitas sukčius, kaip blogas dainininkas, nesilaikė nei tempo, nei takto.

NIMAS

Geras vagis moka pavogti per trumpiausią akimirką.

PISTOLIS

„Pasisavinti" — pasakytų išauklėtas žmogus. Kas tai per žodis „vogti"? Neduočiau už jį nė špygos.

FALSTAFAS

Gerai, mano ponai, bet aš taip nusigyvenau, jog greit vaikščiosiu basas.

PISTOLIS

Na, ką gi, prisitrinsit pūslesl

FALSTAFAS

Teks griebtis suktybės: kaip nors verstis juk reikia.

PISTOLIS

Varniūkščiui — ir tam lesalas reikalingas.

FALSTAFAS

Kas iš jūsų pažįsta čia, mieste, tokį Fordą?

PISTOLIS

Aš jį pažįstu: tai rimtas vyras.

FALSTAFAS

Mano taurūs draugai, noriu jums pasakyti, kad man dabar ant širdies...

PISTOLIS

...geral pasvėrus, dešimt svarų taukų, o gal ir daugiau.

FALSTAFAS

Liaukis juokavęs, Pistoli. Iš tikrųjų, aš toks drūtas, kad apie dešimt svarų taukų turėsiu. Bet ar drūtas aš, ar ne, — pasakysiu jums trumpai ir drūtai: aš ketinu prisimeilinti Fordo žmonelei, kuri su manim koketuoja, šaudo į mane akutėm. Viso to lipšnumo prasmė man aiški. Net pats rūsčiausias jos mostas ar žvilgsnis, išverstas į anglų kalbą, tarytum bylote byloja: „Aš priklausau serui Džonui Falstafui."

PISTOLIS

Jis jau spėjo puikiai ją išstudijuoti ir išvertė ją iš dorybės kelio į anglų kalbą.

NIMAS

Inkaras giliai įmestas, ar ne tiesa?

FALSTAFAS

Sako, kad ji šeimininkauja savo vyro piniginėje; o ten aibės auksinių „angelų".

PISTOLIS

Pasisamdyk tiek pat velnių, brolau,
Ir dumk pas ją tuojau!

NIMAS

Tie auksiniai „angelai" vilioja ir mane.

FALSTAFAS

Aš parašiau jai laišką. O štai kitą — Peidžo žmonai. Ji taipogi ką tik dirsčiojo meiliai į mane ir apžiūrinėjo mano personą itin dėmesingai. Jos žvilgsnių spinduliai iš pradžių nuauksino mano batus, paskiau — didingą mano pilvą...

PISTOLIS

Tarytum saulė — mėšlo krūvą!

NIMAS

Už tą sąmojį esu dėkingas.

FALSTAFAS

Ji apžiūrinėjo mano figūrą taip įdėmiai ir godžiai, kad jos akių liepsna svilino mane it uždegamasis stiklas. Šit jai laiškas. Ji taip pat šeimininkauja savo vyro piniginėje. Jinai — tarytum Gvianos sritis — pilna aukso ir visokio gėrio. Aš pasidarysiu jų iždininku, o jiedvi bus mano Rytų ir Vakarų Indijos, ir aš imsiu prekiaut su viena ir su kita. Nuneški Nimai, šitą laišką misis Peidž, o tu, Pistoli, — misis Ford. Mes dar atsigriebsime, broliukai, mes dar atsigriebsim!

PISTOLIS

Nejaugi Trojos Pandaru aš tapsiu
Ir vaikštinėsiu su kardu pašonėj?
Tegu Liuciferis pagriebia viską!

NIMAS

Aš paleistuviams nepadedu. Še, atsiimk paleistuvingą laišką. Aš noriu išsaugoti savo gerą vardą.

FALSTAFAS

Robinui

Greičiau nunešk, vyruti, šituos laiškus!
Skrisk tartum laivas prie krantų auksinių.
O jūs — šalin, iš kelio, nevidonai!
Išnykite, ištirpkit kaip krūša!
Na, nešdinkitės, brazdinkit kanopas,
Ieškokite sau prieglobsčio kitur!
Aš pradedu suprasti laiko dvasią
Ir, pasilikęs vienas su pažu,
Kitaip tvarkytis imsiu pamažu.

Išeina Falstafas ir Robinas

PISTOLIS

Lai maitvanagiai išlesa tau žarnas!
Kauliukai reikalingi tam tiktai,
Kad jais lošimo įkaršty galėtum
Apgaudinėti skurdžių ir turtuolį!
Kai tau, nususęs turke, striuka bus,
Aš sau kaip ponas žvanginsiu auksiniais!

NIMAS

Mano galvoje verda mintys apie kerštą.

PISTOLIS

Tu keršysi?

NIMAS

Taip, dievaži.

PISTOLIS

O kaip?
Kardu ar gal klasta?

NIMAS

Ir tuo, ir tuo.
Jo meilės užmačias atskleisiu Peidžui.

PISTOLIS

O Fordui aš pranešiu tuoj,
Kad Falstafas sumanė
Jo žmoną suviliot rytoj
Ir apvalyt kišenę.

NIMAS

Neleisiu savo ūpui atvėsti. Aš taip įkiršinsiu Peidžą, kad jisai griebsis nuodų. Aš įvarysiu jam geltligę: žinokite, kad žaisti su mano kantrybe — pavojinga. Toks yra mano tikrasis būdas!

PISTOLIS

Tu esi nuskriaustųjų Marsas. Aš tavo talkininkas. Pirmyn!

Išeina

IV SCENA

Kambarys daktaro Kajaus namuose. Įeina misis Kvikli, Simplis ir Regbis.

MISIS KVIKLI

Ei, Džonai Regbi! Malonėk dirstelti pro langą, ar nepareina mano ponas, daktaras Kajus. Mat, jeigu jis grįžęs ras namuose svetimą žmogų, tai galas bus ir viešpaties kantrybei, ir anglų kalbai.

REGBIS

Eisiu pažiūrėt.

MISIS KVIKLI

Eik. O aš jau pavaišinsiu tave vakare vyneliu su pienu. Pasėdėsim prie židinio, kai ims gruzdėti žarijos.

Regbis išeina

Sąžiningas, paslaugus, doras vaikinas, geresnio tarno sunku ir norėti. Garantuoju, ne liežuvautojas ir ne peštukas. Didžiausia jo yda, kad jis per daug dievotas. Tai yra išties jo silpnybė. Bet juk visi mes nuodėmingi. Tačiau užteks apie tai. Sakote, jūsų vardas — Piteris Simplis?

SIMPLIS

Taip, geresnio aš neturiu.

MISIS KVIKLI

O misteris Slenderis — jūsų ponas?

SIMPLIS

Visai teisingai.

MISIS KVIKLI

Tas, kur su didele apskrita barzda, primenančia lenktą pirštininko peilį?

SIMPLIS

Priešingai, jo veidas — mažas ir tokia pat maža ruda barzdelė — panašiai kaip Kaino.

MISIS KVIKLI

Jis, tur būt, žmogus nepiktas, ramaus būdo?

SIMPLIS

Be abejonės. Tačiau turi tokį kietą kumštį, jog galėtų bet kas pavydėti. Kartą jisai susimušė su triušių saugotoju.

MISIS KVIKLI

Ką jūs sakot! Dabar aš prisimenu: jisai — toks pasipūtęs, vaikšto užrietęs galvą.

SIMPLIS

Taip, visai teisingai! Tai jis!

MISIS KVIKLI

Na, dieve duok, kad Ana negautų blogesnio vyro. Pasakykite pastoriui Evansui, jog aš dėl jūsų ponaičio padarysiu, ką tik galėsiu. Ana — gera mergina, ir aš labai norėčiau...

Įeina Regbis

REGBIS

Oi, saugokitės, mano ponas pareina!

MISIS KVIKLI

Tuojau kliūs mums visiems!.. Čionai, mielas jaunikaiti, pasislėpkite šitame sandėliuke! Jis ilgai neužtruks. (Uždaro Simplį į sandėliuką) Ei, Džonai Regbi! Džonai, ei, Džonai, tu girdi?.. Bėk, Džonai, sužinok, kas yra šeimininkui! Gal jam kas atsitiko, kad taip ilgai nepareina?

Regbis išeina.
Misis Kvikli niūniuoja.

Tralia, tralia, tralialia!

Įeina daktaras Kajus

DAKTARAS KAJUS

Koks tai per giesmė? Aš tokie šposai nemyliu. Eikit į mano kabinė ir atneškit man *un boitier vert* — skrynutę, žalią skrynutę... Jūs girdi, ką aš pasakė? Žalią skrynutę!

MISIS KVIKLI

Girdžiu, girdžiu, tuoj atnešiu. (Pusbalsiu) Gerai, kad jis pats ten nenuėjo: jeigu jis rastų tą vaikiną, tai visiškai sukvailiotų iš apmaudo.

DAKTARAS KAJUS

Fe, fe, fe! Ma foi, il fait fort chaud. Je m'en vais à la cour, — la grande affaire.[1]

MISIS KVIKLI

Ar šita, sere?

---

[1] Dievaži, labai karšta. Aš išvykstu į dvarą. Svarbūs reikalai. *(pranc.)*

DAKTARAS KAJUS

Oui: mettez-le[1] į mano kišenis. *Dépêche*[2], greičiau. Kur-gi tas liatras Regbis?

MISIS KVIKLI

Ei, Regbi! Džonai! Džonai!

REGBIS

Aš čia, pone!

DAKTARAS KAJUS

Jūs yra Džonas Regbis, ir jūs kvailys, Regbi. Suimkit mano rapyras ir eikit kartu su man į karaliaus dvarą.

REGBIS

Rapyra jau stovi prieangy, sere.

DAKTARAS KAJUS

Kaip dievas myli, aš per daug užtruko... Po velnių!.. *Qu' ai j'oublié!*[3] Ten mano kabinė yra keletas piliuliai, kurių aš negali palikti už joks pinigas pasauly.

MISIS KVIKLI

Vargas man! Ras tenai tą vaikiną ir tuojau pat išsikraustys iš proto.

DAKTARAS KAJUS

O, diable, diable![4] Kas ten toks yra į mano kabinė? Niekšas! *Larron!*[5] (Išvelka Simplį) Regbi, duok man rapyrą!

---

[1] Įdėkit ją... *(pranc.)*
[2] Paskubėk! *(pranc.)*
[3] Ką aš pamiršau! *(pranc.)*
[4] Velnias! Velnias! *(pranc.)*
[5] Vagis! *(pranc.)*

MISIS KVIKLI

Brangus pone, nusiraminkit!..

DAKTARAS KAJUS

Kaip aš gali nusiraminti?

MISIS KVIKLI

Juk tai padorus vaikinas.

DAKTARAS KAJUS

Ką padorus vaikinas gali daryti į mano kabinė? Joks padorus vaikinas negali eiti į mano kabinė!

MISIS KVIKLI

Aš jus prašau, nebūkit toks plegmatiškas! Paklausykit, kaip buvo: jį čia pas mane atsiuntė pastorius Evansas.

DAKTARAS KAJUS

Na?

SIMPLIS

Visai teisingai, atsiuntė paprašyti...

MISIS KVIKLI

Nutilkit, susimildamas!

DAKTARAS KAJUS

Tegu jūsų liežuvas tyli. Kalbėkite jūsų reikalą.

SIMPLIS

...paprašyti šitą gerbiamą ponią, jūsų tarnaitę, kad jinai užtartų mis Anai Peidž žodelį už mano ponaitį — atseit, dėl jo vedybų.

MISIS KVIKLI

Štai ir viskas, tikrai! Bet aš anaiptol negalvoju kišti savo nagų į ugnį; kam man to reikia?

DAKTARAS KAJUS

Jus atsiuntino ser Hju? Regbi! Duokit man popierę. Laukit truputį.

Rašo

MISIS KVIKLI

Tyliai Simpliui

Aš patenkinta, kad jisai toks ramus! Jeigu jis būtų rimtai įsisiautėjęs, tai būtų buvę riksmo ir visokios kitokios malinkolijos. Bet nebijokite, bičiuli, aš padarysiu jūsų ponui visa ką galėsiu; bėda tiktai, kad tas daktaras prancūzas — mano ponas; aš galiu jį vadinti savo ponu, nes apeinu, kaip matote, visą jo namų apyvoką: skalbiu, plaunu ir mazgoju, verdu ir kepu, duodu jam gerti ir valgyti, pakloju lovą, — ir visa tat darau pati viena.

SIMPLIS

Tyliai misis Kvikli

Vienai porai rankų — našta nemaža!

MISIS KVIKLI

Tyliai Simpliui

Jūs tai suprantate! Darbo tikrai daug: keliuos anksti, gulu vėlai, bet vis dėlto pasakysiu jums į ausį (tik jūs niekam neprasitarkite!) — mano ponas pats įsimylėjęs mis Aną Peidž. Bet aš vis dėlto žinau, kad Anos širdis priklauso kitam.

DAKTARAS KAJUS

Jūs beždžionas! Atiduokit šitas laiškas dėl ser Hju Evansas. Po velnių, aš jį iššauks į dvikovą. Aš papiaus miesto parke jam gerklę. Aš parodys tam ilgaskvernui beždžionui, tam prakeiktui asilui, kaip kištis į kitų dalykas. Galite eiti, jums nėr kam ilgiau laukti. Po velnių, aš jam išpiaus abu akmenukai, kad jis neturėtų kuo nuo šunes atsiginti.

Simplis išeina

MISIS KVIKLI

Betgi jis tik nori savo draugui padėti.

DAKTARAS KAJUS

Koks man darbas! Ar jūs pats man nekalbėjo, kad aš gaus Ana Peidž sau. Po velnių! Aš užmuš kvailas kunigas. Aš paims sekundantu „Kelraiščio" užeigos šeimininkas. Po velnių, aš pats noriu turėti Ana Peidž.

MISIS KVIKLI

Pone, mergaitė jus myli, ir viskas eis kaip iš pypkės. Tegu sau žmonės plepa, ką nori, — bala jų nematė!

DAKTARAS KAJUS

Regbi! Eikit sykiu su man į karaliaus dvarą. Po velnių, jei aš negaus Aną Peidž, aš jus išvarys iš namų! Regbi, eime!

Išeina daktaras Kajus ir Regbis

MISIS KVIKLI

Ilgą nosį gausi tu vietoj Anos! Aš puikiai žinau, ką ji galvoja. Nė viena moteris Vindzore geriau už mane nežino, ką Ana galvoja, ir nieko kito, dėkui dievui, ji taip neklauso kaip manęs.

FENTONAS

Už scenos

Yra čia kas nors? Ei!

MISIS KVIKLI

Kas ten? Įeikit!

Įeina Fentonas

FENTONAS

Sveika, mano miela, kaip gyvuojat?

MISIS KVIKLI

Puikiai, jei jūsų malonybei tai įdomu.

FENTONAS

Kas naujo? Kaip laikosi gražioji mis Ana?

MISIS KVIKLI

Tikra tiesa, sere, jinai ir graži, ir dora, ir romaus būdo... Ir jums gan prielanki, pridursiu ta proga. Ačiū už tai viešpačiui!

FENTONAS

Kaip tu manai: ar man pasiseks? Ar sutiks ji už manęs tekėti?

MISIS KVIKLI

Tiesą sakant, sere, viskas dievo rankoj. Bet vis dėlto, misteri Fentonai, galiu prisiekti, kad jinai jus myli. Ar jūsų malonybė turi apgamą viršum akies?

FENTONAS

Turiu, žinoma. Bet kas iš to?

MISIS KVIKLI

Tai ilga istorija. Iš tiesų, toji Ana tokia savotiška... Vieną dalyką galiu konstantuoti: doresnės merginos nė su žiburiu nerastum. Mes ištisą valandą šnekėjom apie tą apgamą! Na, ir prijuokino ji mane! Teisybė, jinai gerokai linkus į malinkoliją ir susimąstymą, bet paklausykite manęs: drąsiau!

FENTONAS

Gerai, aš dar šiandien pasimatysiu su ja. Še tau pinigų. Pagelbėk man susimildama... Jei pamatysi ją anksčiau, negu aš, tai užtark žodelį.

MISIS KVIKLI

Užtarti? Užtarsim — būtinai! O kitą kartą aš jums smulkiau papasakosiu apie tą jūsų apgamą, na, ir apie kitus jos jaunikius.

FENTONAS

Puiku. Lik sveika, aš labai skubu.

MISIS KVIKLI

Sudie, jūsų malonybe! (Fentonas išeina) Iš tikro, puikus jaunikaitis! Bet Ana jo nemyli. Niekas geriau už mane nežino, ką Ana galvoja. Ak, po šimts! Ir kaip čia aš galėjau pamiršti!

Išeina

ANTRAS VEIKSMAS

I SCENA

Prie Peidžo namų.
Įeina misis Peidž, laikydama rankoj laišką.

MISIS PEIDŽ

Kaipgi čia yra? Pačiais gražiausiais savo gyvenimo metais aš negaudavau jokių meilės laiškų, o dabar jie staiga pasipylė! Pažiūrėkime.

Skaito

„Neklauskite, kodėl aš jus myliu. Meilė žino, kad nėra jai geresnio vaisto kaip protas, bet jo patarimų ji neklauso. Jūs jau nebejauna, — aš taip pat. Štai ir pagrindas gimti simpatijai. Jūs esate linksmo būdo, — panašiai ir aš; cha, cha! Tai irgi pagrindas simpatijai. Jūs mėgstat išgerti, ir aš ne pro šalį, — tad ar bereikia geresnio pagrindo simpatijai? Patikėk, misis Peidž, kario žodžiu, jog aš tave myliu. Aš nesakau: „Pasigailėk manęs", — taip išsireikšti kariui netinka, bet aš sakau: „Mylėk mane."

Aš nemėgstu juokų!
Dėl tavęs — be šnekų
Mirti aš sutinku
Ir kiekvienu laiku
Tavo riteris lieku —

DŽONAS FALSTAFAS."

Tai prakeiktas Erodas! O pagedęs, sugedęs pasaulis! Šitoksai senas sukiužėlis nešasi jaunu kavalieriumi! Nejaugi aš, velnio sugundyta, kur nors neatsargiai pasielgiau, kad šitas

flamandų girtuoklis drįsta mane taip atakuoti? Aš jį vos porą kartų iš viso temačiau! Ką aš jam galėjau pasakyti? Jo akivaizdoje, regis, laikiausi santūriai. Atleisk man, viešpatie! Reikės pasiūlyti parlamentui bilį dėl vyriškos giminės išnaikinimo! Kaipgi čia atkeršijus jam? O aš jam būtinai atkeršysiu, — tai tiek pat neabejotina, kaip neabejotina, kad jo žarnos kimšte prikimštos vėdarų.

Įeina misis Ford

MISIS FORD

Misis Peidž, aš kaipsyk ėjau pas jus!

MISIS PEIDŽ

O aš kaipsyk ėjau pas jus. Kaip jūs prastai atrodot!

MISIS FORD

Nejaugi? Jokiu būdu nepatikėsiu: galiu įrodyti, kad jūs klystat.

MISIS PEIDŽ

Dievaži, toks mano įspūdis.

MISIS FORD

Tebūnie taip, nors, kartoju, man lengva įrodyti, kad jūs klystat. Ak, misis Peidž... Patarkite man.

MISIS PEIDŽ

Kas yra, brangioji?

MISIS FORD

Ak, brangioji, tetrūksta menko nieko... Aš galėčiau susilaukti tokios garbės!

MISIS PEIDŽ

O jūs, brangioji, spiaukit į niekus ir siekite garbės! Kas atsitiko? Palikime niekus. Kas gi atsitiko?

MISIS FORD

Jeigu aš nebijočiau bent valandėlei atsidurti amžinai pragare, tai galėčiau gauti riterystės rangą.

MISIS PEIDŽ

Ką? Ką tu kliedi? Alisė Ford — riteris? Ta riterystė — tikra kvailystė. Verčiau laikykitės senojo savo rango.

MISIS FORD

Kam mes beldžiamės į atviras duris? Štai, skaitykite. Pamatysit, kokiu būdu aš galėčiau gauti riterystės rangą... Kol skiria mano akys gražų vyriškį nuo biauraus, aš nė nepažiūrėsiu į storulius. O juk šitas nesiplūdo, visaip gyrė moters kuklumą ir taip oriai smerkė bet kokią nepadorybę, jog, rodos, galėtum prisiekti, kad jo žodžiai nė kiek neprasilenkia su mintimis. Deja, jie tiek pat turi bendro su tikraisiais jo kėslais, kiek šimtoji Dovydo psalmė su dainuška apie žalias rankoves... Įdomu, kokia audra atbloškė į mūsų Vindzorą tą banginį, iš kurio pilvo galima prilydyti tiek statinių taukų? Kaip man atsikeršyt jam? Gal būt, geriausia jį tol vedžioti už nosies, kol pagaliau, įkaitęs nuo gašlumo, jis tirpte ištirps savo paties taukuose. Jums teko matyti ką panašaus?

MISIS PEIDŽ

Žodis į žodį! Skirtingi tik vardai — Peidž ir Ford. Per daug nenusiminki dėl tos velniavos: štai tavo laiško dvynukas. Linkiu, kad tavasis duotų gerų vaisių, nes, dievaži, manasis taip ir liks bergždžias. Esu tikra, kad Falstafas turi paruošęs tūkstantį (kur tau — daugiau!) tokių pat laiškų su tuščiomis vietomis įvairiems vardams įrašyti. Mūsų laiškai — tai jau antroji laida. Jisai, be abejo, ir toliau juos spausdins, — juk jam vis tiek ką spausdinti, kad tik mus galėtų prispausti. Bet

FORDAS

Kokį žodį, sere?

PISTOLIS

Ragai! — Lik sveikas. Vagys mėgsta naktį,
Tad imkis, Fordai, priemonių greičiau,
Pakol gegutė dar neužkukavo!

Nimui

Eime, kaprale!

Peidžui

Tikėk juo, Peidžai: jis protingai šneka.

Išeina

FORDAS

Pusbalsiu

Kantrybės. Aš surasiu tiesą.

NIMAS

Peidžui

Taigi, taigi. Melas man biaurus. O argi ne biaurus tas tikra prasme Falstafo poelgis? Juk jisai norėjo, kad aš jam nunešČiau tą biaurų laišką. Bet aš turiu pašonėj kardą, kuris prireikus gali skaudžiai įkąsti. Falstafas įsimylėjęs jūsų žmoną, sakau jums trumpai ir aiškiai. Įsidėmėkite: aš vadinuos kapralas Nimas ir jums pareiškiu, kad visa tai tiesa. Vadinuos Nimas, o Falstafas įsimylėjęs jūsų žmoną. Likit sveikas. Nepatinka man krimsti pas Falstafą vien duoną su sūriu: toks jau netikęs mano būdas. Sudie.

Išeina.

PEIDŽAS

Toks jau netikęs jo būdas! Šitokiu būdu jis gali jum kiekvieną anglą iš proto išvaryti.

FORDAS

Aš dar išvilksiu tą Falstafą į dienos šviesą.

PEIDŽAS

Kaip gyvas nesu matęs tokio šlykštaus, pasipūtusio pamaivos.

FORDAS

O jei pasirodys, kad tai tiesa?.. Kas tada?

PEIDŽAS

Niekad nepatikėsiu šitokiu šalaputriu, netgi jei mūsų pastorius paskelbtų, kad jis doras žmogus.

FORDAS

Jis visad buvo puikus, protingas vaikinas. Pažiūrėsim!

Misis Peidž ir misis Ford prieina prie jų.

PEIDŽAS

Sveika, Meg.

MISIS PEIDŽ

Džordžai, kurgi tu? Klausyk!..

MISIS FORD

Kaip gyvuoji, mielas Frenkai? Ko toks nuliūdęs?

FORDAS

Nuliūdęs? Nieko panašaus! Na, eik dabar namo, greičiau.

MISIS FORD

Kaip kažin ką, tu ir vėl pradėjai paikioti! Misis Peidž, jau laikas.

MISIS PEIDŽ

Tučtuojau. Tu ateisi pietų, Džordžai? (Tyliai misis Ford) Pažiūrėkite, kas ateina! Mes ją pasiųsim kaip savo atstovę pas tą nusususį riterį.

MISIS FORD

Tyliai misis Peidž

Dievaži, aš apie ją kaipsyk galvojau: ji puikiai viską sutvarkys.

Įeina misis Kvikli

MISIS PEIDŽ

Jūs, tur būt, atėjot pas mano dukterį Aną?

MISIS KVIKLI

Taigi! Kaip laikosi mieloji mis Ana?

MISIS PEIDŽ

Einam drauge — pati pamatysite. Mums reikia su jumis truputį pakalbėti.

Išeina misis Peidž, misis Ford ir misis Kvikli.

PEIDŽAS

Kas gero, misteri Fordai?

FORDAS

Girdėjote, ką tasai nevidonas man pasakojo?

PEIDŽAS

Taip; o jūs ar girdėjot, ką anas man pasakojo?

FORDAS

Jūs manot, jie sakė tiesą?

PEIDŽAS

Trauk juos devynios, tuos šunsnukius! Aš nemanau, kad riteris galėtų taip pasielgti. Juk tie, kurie įrodinėja, kad jis kėsinasi į mūsų žmonas, yra buvę jo tarnai: Falstafas juos išvijo už latravimą, ir jie dabar bastosi be vietos.

FORDAS

Nejaugi tai buvę jo tarnai?

PEIDŽAS

Taip, taip.

FORDAS

Vis dėlto nepatinka man tas dalykas. Jisai įsikūręs „Kelraiščio" užeigoje?

PEIDŽAS

Taip, taip. Jei Falstafas ims rėžti sparną apie mano žmoną, tegu sau imasi ją sveikas; o jeigu jis gaus iš jos ne tik barti, bet ir šį tą daugiau, tai už viską atsakysiu aš.

FORDAS

Aš niekuo neįtariu savo žmonos, bet vis dėlto palikti juos vienu du — nenorėčiau. Vyrai per daug pasitiki žmonomis. Dėl savosios aš neguldyčiau galvos. Ne taip lengva mane užliūliuoti.

PEIDŽAS

Žiūrėkite, štai ateina prašmatnusis mūsų „Kelraiščio" šeimininkas. Vienas iš dviejų: arba jo galva pilna vyno tvaiko, arba jo kapšys pilnas pinigų... Toks jis atrodo linksmas!

Įeina šeimininkas

Kas gero, šeimininke?

ŠEIMININKAS

Sveikas, mano šaunuoli! Kas girdėt? O, tu — tikras džentelmenas! — *Cavaleiro*[1] teisėjau, kurgi jūs?

Įeina Šelou

ŠELOU

Einu, einu, šeimininke. Labas vakaras, labas vakarėlis, mielas misteri Peidžai. Gal prisidėsit prie mūsų, misteri Peidžai? Turėsime gražią pramogėlę.

ŠEIMININKAS

Papasakok jam, *cavaleiro* teisėjau, papasakok, mano šaunuoli!

ŠELOU

Sere, netrukus turi įvykti dvikova tarp sero Hju, Velso pastoriaus, ir prancūzo, daktaro Kajaus.

FORDAS

Mielas „Kelraiščio" šeimininke, vieną žodelį.

Nusiveda jį į šalį

ŠEIMININKAS

Ką pasakysi, mano šaunuoli?..

ŠELOU

Peidžui

Gal norit eiti drauge pažiūrėti? Mūsų linksmasis šeimininkas apsiėmė būti sekundantu ir, rodos, paskyrė kiekvie

---

[1] Ponel *(portug.)*

nam susitikti skirtingoje vietoje. O pastorius, tikėkit manim, juokų nemėgsta. Aš jums papasakosiu, kokį šposą mes iškrėsim. Klausykit.

Kalbasi tarp savęs

ŠEIMININKAS

Jūs neturite jokių pretenzijų į manąjį riterį, į mano taurųjį nuomininką?

FORDAS

Jokių, duodu žodį! Bet aš jums pastatysiu bonką karšto vyno, jei nuvesite mane pas jį ir pasakysit, kad mano vardas — Brukas... Taip sau, juoko dėlei.

ŠEIMININKAS

Še tau dešinę, šaunuoli. Aš būsiu tavo kelrodis ir vadovas. Nuo šiolei tu vadinies Brukas. Manasis riteris — linksmų plaučių. Tai ką, keliaujam, bičiuliai?

ŠELOU

Eime, šeimininke.

PEIDŽAS

Aš girdėjau, kad prancūzas meistriškai kaunasi rapyrom.

ŠELOU

Niekis, sere! Čia aš galėčiau jus kiek apšviesti. Ko tik dabar neprigalvota: ir distancija, ir visokie pasadai, ir estokadai... Svarbiausia, misteri Peidžai, — reikia turėt narsią širdį. Taip, taip. Buvo laikai, kada man nieko nereiškė ketvertą žaliūkų vyrų lyg žiurkes ištaškyti ilgu savo kardu.

ŠEIMININKAS

Greičiau, vyručiai, greičiau!.. Žygiuojam!

PEIDŽAS

Keliaukime. O vis dėlto tegu jie verčiau burnoja vienas prieš kitą, tik nesigriebia ginklo.

Paskui šelmininką išeina Šelou ir Peidžas

FORDAS

Peidžas lengvatikis ir mulkis, užtat jis be atodairos pasikliauja abejotina savo žmonos ištikimybe. Bet man kai kas tebeknieti... Ji susitikdavo su juo Peidžo namuos; o kas juos žino, ką jiedu ten darė. Gerai, aš tą dalyką ištirsiu. Persirengęs iškamantinėsiu Falstafą. Jeigu ji niekuo nedėta, vadinas, ne veltui mano padirbėta; o jeigu kuo prasikalto, tai juo labiau mano triūsas nenueis vėjais.

Išeina.

II SCENA

Kambarys „Kelraiščio" viešbutyje. Įeina Falstafas ir Pistolis.

FALSTAFAS

Aš tau neduosiu nė skatiko!

PISTOLIS

Tuomet kardu pasaulį visą
Tarytum austrę sau išaižysiu!
Vėliau aš atsiteisiu tau daiktais.

FALSTAFAS

Nė skatiko! Aš tau leidau mano vardu skolintis pinigus; aš tris kartus maldavau savo bičiulius, kad jie atidėtų terminą tau ir tavo sėbrui Nimui, — kitaip jau seniai lindėtumėt už grotų kaip pora šimpanzių. Aš pateksiu už melagingą priesaiką pragaran, nes įtikinėjau keletą savo draugų bajorų, kad jūs — narsūs kariai ir šaunūs vyrai. O kai misis Bridžet pametė vėduoklės rankeną, aš daviau garbės žodį, kad tu jos neėmei.

PISTOLIS

Ar to, kas tau priklauso, negavai?
Negrąžinau penkiolikos tau pensų?

FALSTAFAS

Teisingai padarei, biaurybe. Negi aš dėl tavęs dovanai būčiau rizikavęs savo siela? Žodžiu, nesikark man ant kaklo, aš tau ne kartuvės. Keliauk sau. Tu tik moki išpiovinėt žmonėms pinigines! Nešdinkis savo pilin, kuri vadinasi — kekšynas. Jis negali man, plevėsa, nugabenti laiško! Jam garbė neleidžia!.. Ak tu, neišmatuojama niekšybe! Aš gi pats neriuos iš kailio, kad tik neperžengčiau savo garbės ribų. Man pačiam — taip, man! — kartais norom nenorom tenka numoti ranka į dievą ir, pamiršus garbę, meluoti, gudrauti, išsisukinėti... O tu, begėdi, garbės skraiste dangstai savo skarmalus, savo grobuonišką žvilgsnį, savo klaikų blevyzgojimą ir pigią smuklės gražbylystę... Vadinas, tu atsisakai?

PISTOLIS

Aš atgailauju!.. Ko tau reikia dar?

Įeina Robinas

ROBINAS

Sere, ten jūsų teiraujasi kažkokia moteris.

FALSTAFAS

Įleisk ją.

Įeina misis Kvikli

MISIS KVIKLI

Labas rytas, jūsų malonybe!

FALSTAFAS

Labas, miela moteriške.

MISIS KVIKLI

Ne visai taip, jūsų malonybe.

FALSTAFAS

Vadinasi, mergina?

MISIS KVIKLI

Prisiekiu jums: tokia pat, kokia buvo mano motulė, gimdydama mane.

FALSTAFAS

Tikiu tavo priesaika. Ko iš manęs nori?

MISIS KVIKLI

Ar teiksitės, jūsų malonybe, išklausyti porą žodelių?

FALSTAFAS

Teiksiuosi, meldžiamoji! Kad ir porą tūkstančių.

MISIS KVIKLI

Yra čia, sere, tokia misis Ford. Prašau jus, paėjėkime truputį į šalį... Pati aš gyvenu pas daktarą Kajų.

FALSTAFAS

Gerai, toliau; yra, sakai, misis Ford?..

MISIS KVIKLI

Visai teisingai, jūsų malonybe... Prašau jūsų malonybę, pasitraukim kiek atokiau.

FALSTAFAS

Būk rami, niekas mūsų negirdi. Čia tik savi žmonės, vien tik savi žmonės!

MISIS KVIKLI

Jei šitaip, telaimina juos viešpats ir tepadaro savo tarnais.

FALSTAFAS

Sakai, misis Ford? Tai ką gi ji?..

MISIS KVIKLI

O, ji puiki moteris, jūsų malonybe... Dieve šventas! Koksai jūs padykęs! Bet teatleidžia viešpats jums ir visiems mums, nusidėjėliams!

FALSTAFAS

Misis Ford... Ką gi toji misis Ford?..

MISIS KVIKLI

Baisus dalykas! Jūs visai išvedėt ją iš pusiausvaros! Prašmatniausiam dvariškiui nepavyko nė sykio išvesti ją iš pusiausvaros; o juk kai Vindzoran atvažiuodavo karaliaus dvaras, tai ko tik ten nebūdavo! Ir riterių, ir lordų, ir kitų didikų... Ir vis su karietom... Kaip kažin ką... Karieta po karietos... O laiškus, o dovanas jai tik neša, tik neša... Visa tai taip kvepia, kaip kažin ką, vienas muskusas... O šilkas, auksas — dvazga, brazga... O kokie aligantiški!.. Ten jums ir vynas, ir saldainiai patys geriausi ir patys brangiausi, — by kurią moterišką širdį sužavėtų! Bet ji, kaip kažin ką, nė į vieną nesiteikė net pažiūrėti. Man pačiai dar širyt siūlė dvidešimt auksinių angelų; ne, jokių auksinių angelų man nereikia, jeigu jie velnią galvoja! Aš imu tik už dorą triūsą. Kaip kažin ką, net su pačiu kilmingiausiu iš jų nesutiko jinai išgerti nė vyno gurkšnelio. O buvo tenai ir grafų, ir karališkosios gvardijos karininkų. Bet jai — garantuoju! — nei šilta, nei šalta.

FALSTAFAS

Ką gi jinai liepė man pasakyti? Tik šnekėk trumpiau, sijonuotas mano Merkurijau!

MISIS KVIKLI

Ogi štai ką: ji gavo jūsų laišką, už kurį tūkstantį sykių dėkoja ir prašo kartu pranešti, kad jos vyro nebus namie tarp dešimtos ir vienuoliktos.

FALSTAFAS

Tarp dešimtos ir vienuoliktos?

MISIS KVIKLI

Taigi, taigi; tuo laiku, sako ji, galite ateiti pažiūrėti paveikslo — jūs pats žinote, kokio... Misterio Fordo nebus namie. Ak, bloga jai, širdelei, su tokiu vyru gyventi: jis toks pavydus ir amžinai ją graužia, vargšelę!

FALSTAFAS

Tarp dešimtos ir vienuoliktos. Perduok jai nuo manęs labų dienų, meldžiamoji. Aš būtinai ateisiu.

MISIS KVIKLI

Smagu girdėti. Bet aš jūsų malonybei dar ne viską pasakiau: misis Peidž taip pat siunčia jums nuoširdžiausių linkėjimų, o, tarp mūsų šnekant, ji dorovinga, ir kukli, ir puikiai išauklėta, niekad neužmirš nei rytą, nei vakarą pasimelsti, — žodžiu, vargu ar visame Vindzore kitą tokią rasite... Taigi ji liepė jums pasakyti, kad, nors ir labai retai jos vyras nėbūna namie, bet ji tikisi tokį momentą nutaikyti. Niekad nemačiau, kad moteris būtų taip klaikiai įsimylėjus! Gal jūs žinote kokius apžavus? Dievaži, ne kitaip!

FALSTAFAS

Ne, tikėk manim, jokių apžavų aš neturiu, išskyrus mano paties žavesį.

MISIS KVIKLI

Telaimina jus už tai dievas!

FALSTAFAS

Bet pasakyk man: ar misis Ford ir misis Peidž viena kitai prisipažino, kad jos mane įsimylėjusios?

MISIS KVIKLI

To betrūko, iš tikrųjų! Aš manau, jos ne tokios paikos. Tai bent būtų šposas! Beje, vardan jūsų meilės misis Peidž

prašo, kad atsiųstumėte jai mažąjį savo pažą; jos vyras jaučia tam jaunikliui tikrą apatiją. O misteris Peidžas — padoriausias žmogus: nė viena moteris Vindzore taip negyvena, kaip jo žmona: daro, ką nori, kalba, ką nori, viską pati perka, už viską pati moka, gula ir keliasi, kada jai patinka, žodžiu, — jos galia ir valia. Tiesą pasakius, jinai ir verta to: geresnės moters Vindzore nerasi, ieškok neieškojęs. Teks jums pasiųsti jai savo pažą, nieko nepadarysi.

FALSTAFAS

Ką gi, aš sutinku.

MISIS KVIKLI

Tai ir neatidėliokit. Matot, jis galės būti judviejų ryšininku; kad būtų lengviau susižinot, sugalvokite kokį nors sutartinį žodį, kurio nesuprastų nė berniukas, nes vaikams nedera kišti nosies į visokias nešvankybes. Kas kita — pagyvenę žmonės: jie, kaip sakoma, vėtyti ir mėtyti, jų nenustebinsi.

FALSTAFAS

Sudie! Labų dienų abiem. Štai mano piniginė. Bet aš dar lieku tau skolingas. Berniuk, eik su šita moteriške.

Misis Kvikli ir Robinas išeina

Pritrenkiančios naujienos!

PISTOLIS

Ši pusgalvė — pasiuntinė Amūro...
Pakelkite bures! Drąsiau! Pirmyn!
Jeigu paspruks iš mano rankų grobis,
Lai juos visus praryja vandenai!

Išeina

FALSTAFAS

Ką pasakysi, brolau? Žiūrėk, nesnausk! Dabar aš imu kur kas labiau vertinti senus tavo kaulus. Nejaugi jos vis dar

šaudo akutėm į tave? Nejaugi, prašvilpęs tiek pinigų, tu ir vėl atkusi? Dėkui tau, šaunusis mano kūne! Lai sako, kad tu grubiai suręstas, — svarbu, kad mano manieros gražios.

Įeina Bardolfas

BARDOLFAS

Sere Džonai, tenai atėjo kažkoks misteris Brukas; jis norėtų su jumis susipažinti ir pasikalbėti. Šįryt jūsų malonybė gavote iš jo butelį vyno.

FALSTAFAS

Jo vardas — Brukas?

BARDOLFAS

Taip, sere.

FALSTAFAS

Kviesk jį čia.

Bardolfas išeina

Džiugu matyti tokį Bruką, kuris tau vyną bruka. Aha, misis Ford ir misis Peidž, įkliuvote! Puiku! Į jūsų sveikatą!

Įeina Bardolfas su persirengusiu Fordu

FORDAS

Dieve jums padėk, sere.

FALSTAFAS

Taip pat ir jums, sere. Jūs norėjot su manim pasikalbėti?

FORDAS

Aš taip nemandagiai pas jus įsibroviau...

FALSTAFAS

Labai prašom. Kokiu reikalu? Tu gali sau eiti, taurininke.

Bardolfas išeina

FORDAS

Sere, aš vienas tų, kurie savo amžiuj išleido nemaža pinigų. Mano vardas — Brukas.

FALSTAFAS

Labai malonu, mielas misteri Brukai, arčiau su jumis susipažinti.

FORDAS

Man irgi, mielas sere Džonai; bet ne pinigų skolintis atėjau; atvirai šnekant, aš jaučiuosi kur kas už jus pinigingesnis, ir toji aplinkybė iš dalies padrąsino mane taip ne laiku pas jus įsibrauti. Sakoma juk: pinigai visus vartus atveria.

FALSTAFAS

Pinigas, sere, kaip geras karys, visur praskina sau kelią.

FORDAS

Teisingai! O aš čia kaipsyk turiu pilną kapšį auksinių, kuriuos man įkyrėjo nešiotis; jeigu jūs, sere Džonai, sutiksite prisiimti šią sunkią naštą, tai aš jums atiduosiu ją visą ar bent pusę.

FALSTAFAS

Nežinau, sere, kuo aš nusipelniau garbę būti jūsų nešiku?

FORDAS

Aš jums paaiškinsiu, sere, jei teiksitės mane išklausyti.

FALSTAFAS

Šnekėkite, misteri Brukai, aš viskuo pasiruošęs jums tarnauti.

FORDAS

Sere, aš girdėjau, kad jūs esate mokytas vyras. Kalbėsiu trumpai. Aš apie jus žinau labai seniai ir seniai norėjau asmeniškai su jumis susipažinti, bet, deja, vis neturėjau tinkamos progos. Aš atskleisiu jums vieną dalyką, nors čia teks išvilkti aikštėn ir savo paties silpnybes. Bet jūs, mielas misteri Džonai, girdėdamas šią išpažintį, viena akimi žiūrėkite į mano paikybes, o kita — į savo paties nuodėmių sąrašą: tada jūs, gal būt, manęs taip griežtai nesmerksite, atsimindamas, kaip lengva žmogui suklupti.

FALSTAFAS

Gerai, sere, kalbėkit toliau.

FORDAS

Čia, mieste, gyvena viena moteris. Jos vyro pavardė — Fordas.

FALSTAFAS

Toliau, sere.

FORDAS

Aš jau seniai ją pamilau ir ničnieko — tikėkite manim! — jai negailėjau. Aš ją visur pagarbiai sekiodavau, tyčia ieškodavau progų ją sutikti ir buvau pasiruošęs užmokėti, kad tik galėčiau bent iš tolo išvysti ją. Aš jai siunčiau vis naujas dovanas ir dosniai atsilygindavau netgi tiems, kurie galėdavo man pranešti, ko jos širdis geidžia... Žodžiu, aš ją persekiojau taip, kaip sparnuotoji meilė persekiojo dieną naktį mane. Ir už visus savo gerus norus ir jausmus aš negavau ničnieko jokio atpildo, išskyrus vieną neįkainojamą lobį, už kurį teko taip brangiai sumokėti: jisai vadinasi patyrimas ir štai ką sako man:

Kas meilės vaikosi, nuo to šalin ji bėga,
Kas meilės kratosi, tą laiko ji per jėgą.

FALSTAFAS

Ji niekados jums nieko nežadėjo?

FORDAS

Ne.

FALSTAFAS

Ir jūs niekuomet jos nieko neprašėte?

FORDAS

Ne.

FALSTAFAS

Kas gi tai buvo per meilė?

FORDAS

Ji buvo nelyginant gražus namas, pastatytas svetimoj žemėj. Aš netekau savo pastato, nes parinkau jam netinkamą sklypą.

FALSTAFAS

Kuriuo tikslu jūs čia visa tai pasakojat?

FORDAS

Iš mano atsakymo tuoj viską suprasite. Kai kas šneka, kad ji, nors ir labai rimta atrodo, bet kartais leidžia sau tokios rūšies pramogas, jog apie ją sklinda blogi gandai. Tad štai, sere Džonai, kur mano pasiūlymo esmė. Jūs — įtakingas, puikiai išauklėtas džentelmenas; jūsų reta iškalba, jūsų nuopelnai ir pati jūsų asmenybė yra plačiai pagarsėję, jūs esat žinomas kaip karys, dvariškis ir mokslininkas...

FALSTAFAS

O, sere!

FORDAS

Jūs pats tai puikiai žinote. Štai jums pinigai — leiskit juos. Leiskit, leiskit neskaičiuodamas, išeikvokit visą mano turtą, bet paskirkite man šiek tiek laiko ir pabandykite meilės ginklu užkariauti Fordo žmonos dorybę. Paleiskite

darban visą savo gražbylystės meną, priverskite ją nusileisti jums. Jeigu iš viso tai įmanoma, ji pasiduos jums greičiau, negu kam kitam.

FALSTAFAS

Bet argi jūsų aistra bus numalšinta, jei man atiteks tai, ką jūs pats trokštumėte valdyti? Atrodo, kad prirašote sau ne kokius vaistus.

FORDAS

O, jūs supraskite, ko aš siekiu. Ją supa tokia aukšta visokiausių dorybių siena, jog mano beprotiška meilė net galvą pakelti bijo. Ji spindi taip skaisčiai, kad aš nedrįstu į ją nė pažvelgti. Bet jei gaučiau aiškių įrodymų, kad ji nėra šventa, — mano geismai turėtų pagrindo laisviau ir drąsiau prabilti. Aš galėčiau tąsyk pramušti jos skaistybės tvirtovę, nekreipti dėmesio į gerą jos vardą, tariamą ištikimybę ir šimtus kitų kliūčių, kurios daro ją dabar tokią nepasiekiamą. Ką jūs man į tai pasakysite, sere Džonai?

FALSTAFAS

Pirmučiausia, misteri Brukai, aš norėčiau pasinaudoti jūsų pinigais. Po to leiskit paspausti jums ranką. Ir pagaliau duodu džentelmeno žodį, kad Fordo žmona, jei to pageidaujate, bus jūsų.

FORDAS

O, mielas sere!

FALSTAFAS

Aš jums sakau: ji bus jūsų.

FORDAS

Sere Džonai, visi mano pinigai — jūsų rankose.

FALSTAFAS

Fordo žmona — jūsų rankose, misteri Brukai. Aš netrukus turiu su ja susitikti; prisipažįstu, ji pati paskyrė man pasima-

tymą. Prieš valandėlę misis Ford buvo atsiuntusi pas mane savo patikėtinę ar parankinę, ir aš prižadėjau ateiti pas ją tarp dešimtos ir vienuoliktos valandos: jos vyro, to prakeikto pavyďaus šungalvio, tada kaipsyk nebus namie. Užsukit pas mane vakare ir sužinosit, kaip stumiasi reikalai.

FORDAS

Tebūnie palaiminta mūsų pažintis! O jūs, sere, pažįstat Fordą?

FALSTAFAS

Kad jis kur prasmegtų, tasai raguotas suskis! Aš jo nepažįstu. Tačiau be reikalo aš jį vadinu suskiu: girdėjau, kad tasai pavydulingas niekšas turi aibę pinigų, — užtat mane taip žavi jo žmona. Ji bus man raktas, kuriuo atidarysiu to raguoto nevidono skrynią; o tada mes atšvęsim pabaigtuves.

FORDAS

Patarčiau, sere, susipažinti su Fordu: tai jums padėtų vėliau išvengti netikėtų susidūrimų.

FALSTAFAS

Velniop tą krautuvininką, prekiaujantį sūdytu sviestu! Nuo vieno mano žvilgsnio jam smegenys galvoj apsivers. Įvarysiu aš jam baimės su savo kuoka: ji kaip meteoras švystelės virš jo raguotos makaulės. Pamatysi, misteri Brukai: aš žūt būt susidorosiu su tuo liurbiu, o tu miegosi su jo žmona. Ateik šįvakar, tik nelabai vėlai. Fordas yra niekšas; bet aš jam pasistengsiu kiek pagražinti jo titulą; tu įsitikinsi, kad jis raguotas, o ne šiaipsau eilinis niekšas. Laukiu tavęs vakare.

Išeina

FORDAS

Prakeiktas padauža! Tiesiog plyšta širdis iš apmaudo. Kas sako, kad mano pavydas nepagrįstas? Žmona susižinojo su juo, valanda paskirta, sandėris padarytas... Ir kas galėjo pagalvoti! Nėr didesnės kankynės, kaip turėt neištikimą

žmoną! Mano guolis bus suteptas, mano auksas išgrobstytas, mano vardas sumaišytas su purvais... Ir aš ne tiktai turėsiu pakęsti tą baisų įžeidimą, bet dargi klausytis, kaip mane plūsta tas šunkarys, kurs padarė man tokią skriaudą. Kaip jis mane koneveikė, kaip pravardžiavo! Amaimonas, Liuciferis, Barbazonas — skamba nebiauriai, o juk tai kipšų ir piktųjų dvasių vardai! To maža: aš jam dar „raguotas"! Nė paties šėtono niekas taip nevadina. Peidžas — asilas! Lengvabūdis asilas! Jisai nenori pavyduliauti. Jisai dėl žmonos ramus. Bet aš greičiau patikėsiu flamandui savo sviestą, Velso pastoriui Hju — savo sūrį, airiui — savo degtinę, arkliavagiui — savo arklį, — negu kad savo žmoną patikėsiu jai pačiai. Jinai kažką vis galvoja, suka, gudrauja... O jeigu jau moteris ką nors įsikanda, — ji tai ir padarys, padarys būtinai, nors širdis plyštų pusiau. Dėkui dievui, kad aš esu pavydus. Vienuoliktą paskirtas pasimatymas. Nežiopsosiu: užklupsiu savo žmoną, atkeršysiu Falstafui ir pasijuoksiu iš Peidžo. Reikia skubėt. Geriau ateiti trim valandom anksčiau, negu pasivėlinti viena minute. Fui, fui, fui! Raguotas, raguotas, raguotas!

Išeina

III SCENA

Laukas netoli Vindzoro.
Įeina daktaras Kajus ir Regbis.

DAKTARAS KAJUS

Džekai Regbi!

REGBIS

Ką įsakysit?

DAKTARAS KAJUS

Kiek dabar laikas, Džekai?

REGBIS

Jau bus valanda, sere, kai laukiam ateinant sero Hju.

DAKTARAS KAJUS

Po velnių, jis išgelbėjo savo sielą, kad jis neatėjo. Tur. būt, jis gerai meldėsi ant savo biblijos, kad neatėjo. Po velnių. Džekai Regbi, jam jau būtų mirtis, jeigu jis būtų atėjus.

REGBIS

Jisai gudrus, sere; jis žinojo, kad, jeigu ateis, tai jūsų malonybė nukaus jį.

DAKTARAS KAJUS

Po velnių, silkė ne yra toks negyvas, koks jis bus, kada aš jį nukaus. Paimk rapyras, Džekai, aš tau parodys, kaip aš jį nukaus.

REGBIS

Deja, sere, aš nemoku fechtuoti.

DAKTARAS KAJUS

Nevidonas, imk savo rapyras!

REGBIS

Palaukit, čia kažkas ateina.

Įeina šeimininkas, Šelou, Slenderis ir Peidžas.

ŠEIMININKAS

Sveikas drūtas, šaunusis daktare!

ŠELOU

Pagarba daktarui Kajui!

PEIDŽAS

Labas, mielas pone daktare!

SLENDERIS

Labas rytas, sere!

DAKTARAS KAJUS

Kam čia atėjo jūs visi — vien, du, trys, keturi?

ŠEIMININKAS

Ogi pasižiūrėti, koks tu fechtuotojas; pasižiūrėti tavo drąsių kirčių ir atkirčių, tavo išpuolių ir estokadų; pasigėrėti, kaip tu dalini smūgius atžagaria ranka ir tiesiu taikymu. Ar jau jis negyvas, mano etiopas? Negyvas mano Franciskas? Girdi, šaunuoli! Ką pasakysi, Eskulapai, Galenai, šeivamedžio šerdele? Na, mėšlinis mano šaunuoli, gyvas jis ar ne?

DAKTARAS KAJUS

Po velnių, jis pats bailiausias kunigas iš pasaulio: jis neparodė savo veidas.

ŠEIMININKAS

Brolyti mano! Tu — Kastilijos karalius Urinalas Šliapiasis, tu — graikų Hektoras.

DAKTARAS KAJUS

Prašau visi būti liudininkai, kad aš jį laukė šeši, septyni, du, trys valandos, ir jis neatėjo.

ŠELOU

Jisai išmintingesnis už jus, pone daktare. Jis gydo sielas, o jūs — kūną. Pakėlę vienas prieš kitą ginklą, jūs tuo pačiu pakeltumėte ginklą prieš savo profesiją. Ar ne tiesa, misteri Peidžai?

PEIDŽAS

Misteri Šęlou, jūs pats kitados buvote aršus fechtuotojas, nors dabar esate taikingas žmogus.

ŠELOU

Šimts pypkių! Aš jau pasenau, misteri Peidžai, ir esu taikingas žmogus, bet vis dėlto kiekvienąsyk, kai pamatau apnuogintą kardą, man tuoj ima nagai niežėti. Nors mes šian-

dieną teisėjai, daktarai, dvasininkai, tačiau jaunystės ugnelė, misteri Peidžai, dar teberusena mumyse. Visi mes žmonės, misteri Peidžai.

PEIDŽAS

Teisybė, misteri Šelou.

ŠELOU

Pats tuo įsitikinsit, misteri Peidžai. Ponas daktare! Aš atėjau čionai ir noriu išsivesti misterį Kajų namo. Esu taikos teisėjas. Jūs pasirodėt kaip puikus gydytojas, o seras Hju — kaip išmintingas ir kantrus dvasininkas. Jūs privalot eiti su manim, ponas daktare.

ŠEIMININKAS

Atleiskit, gerbiamas teisėjau. — Vieną žodelį, mesje šunvote.

DAKTARAS KAJUS

Šunvotė? Kas tai toks?

ŠEIMININKAS

Šunvotė angliškai reiškia — didvyris, šaunuolis!

DAKTARAS KAJUS

Po velnių, aš ne esu blogesnis šunvotė už kiekvienas anglas. Tas dvasnikas — nususęs šuvas! Aš jam po velnių nukapos ausis.

ŠEIMININKAS

Jis tave išvanos kaip reikiant, šaunuoli.

DAKTARAS KAJUS

Išvanos? Kas tai toks?

ŠEIMININKAS

Tai reiškia — atsiprašys.

DAKTARAS KAJUS

Po velnių, aš jį privers mane išvanoti! Šitaip aš nori, po velnių!

ŠEIMININKAS

Reikės jį prigriebti. Mes jį dar pašokdinsim.

DAKTARAS KAJUS

Aš dėkui už tai.

ŠEIMININKAS

Be to, dar mano šaunuoli... (Tyliai kitiems) Paskubėkit, misteri teisėjau, misteri Peidžai ir jūs, *cavaleiro* Slenderi — keliaukite per miestą į Frogmorą.

PEIDŽAS

Seras Hju, rodos, tenai?

ŠEIMININKAS

Taip. Pažiūrėkit, kaip jisai nusiteikęs. O aš tuo tarpu užuolankomis palydėsiu daktarą namo. Sutinkat?

ŠELOU

Gerai.

PEIDŽAS, ŠELOU, SLENDERIS

Likite sveikas, brangusis pone daktare.

Išeina Peidžas, Šelou ir Slenderis

DAKTARAS KAJUS

Po velnių, aš užmuš pastorių. Jis drįso prašyti dėl kažkoks žoplys pas Aną Peidž.

ŠEIMININKAS

Nugalabyk jį! Bet įsidėk makštin savo nekantrybę, atvėsink šaltu vandeniu savo pyktį ir — eime laukais į Frogmorą. Aš

tave nuvesiu fermon, kur šiuo metu puotauja misis Ana Peidž. Galėsi ten apie ją suktis. Na, ką, ar pataikiau? Gerai pasakiau?

DAKTARAS KAJUS

Po velnių, aš jums dėkui už tai. Po velnių, aš jus myli... Aš parūpins jums daug geri svečiai: grafai, riteriai, lordai, džentelmenai, — mano pacientai.

ŠEIMININKAS

Už tatai aš pasistengsiu tavojon pusėn palenkti Aną Peidž. Gerai pasakyta?

DAKTARAS KAJUS

Po velnių, puikiai, gerai pasakyta.

ŠEIMININKAS

Na, tai judėkim.

DAKTARAS KAJUS

Džek Regbi, paskui manęs.

Išeina

TREČIAS VEIKSMAS

I SCENA

Laukas prie Frogmoro.
Seras Hju Evansas ir Simplis.

EVANSAS

Malonėkit pasakyti, gerbiamas pičiuli ir misterio Slenderio tarne, fadinamas Simpliu, kame pei kur ieškojote jūs pono Kajaus, kursai skelpiasi esąs medicinos mokslų taktaras?

SIMPLIS

Nagi, visuos pašaliuos, sere: ir palei parką, ir apie senąjį Vindzoro kelią, ir visur, visur aplinkui. Neieškojau tik ten, kur eina kelias į miestą.

EVANSAS

Primygtinai jus prašau: paieškokite dar ir toje fietoje.

SIMPLIS

Klausau, sere.

Išeina

EVANSAS

Fiešpatie, susimilk! Koksai tūžmas verda manyje, kaip nerimastauja mano tvasia! Jei jis mane apgautų, aš būčiau patenkintas. Mane apėmė melancholija. Pirmai progai pasitaikius, aš fisus jo buteliukus su šlapimu sudaužysiu į niekinką jo makaulę. Fiešpatie, susimilk!

Dainuoja

„Palei bangas, kurioms be galo
Paukšteliai gieda madrigalą,
Mes pinsim rožių vainikus.
Koksai gyfenimas puikus!
Palei bangas..."

Diefe, pagailėk manęs! Aš jaučiu, kad galiu apsiverkti!

Dainuoja

„Gietojo paukščiai madrigalą,
O aš prie upių Pabilono
Vis pyniau rožių vainikus.
Palei bangas, kurioms be galo..."

Sugrįžta Simplis

SIMPLIS

Sere Hju, anava jis ateina! Štai tuo keliu.

EVANSAS

Malonus sfečias.

Dainuoja

„Palei upes, kurioms be galo..."

Apvaizda tegloboja teisuolį! Kokį jis turi ginklą?

SIMPLIS

Gi jokio, sere. O šit ir mano ponas, ir misteris Šelou, ir dar kažkoks džentelmenas iš Frogmoro pusės lipa čionai per pinučius.

EVANSAS

Prašom paduoti mano apsiaustą... Arba ne, geriau laikyk jį paruoštą.

Įeina Peidžas, Šelou ir Slenderis.

ŠELOU

O štai ir ponas pastorius! Labas rytas, mielas sere Hju. Pamėginkit atitraukti lošiką nuo kauliukų, o tikrąjį mokslininką nuo knygos! Tai būtų stebuklas.

SLENDERIS

Pusbalsiu

O, žavingoji Ana Peidž!

PEIDŽAS

Dieve jums padėk, sere Hju!

EVANSAS

Telaimina jus fisus aukščiausiasis.

ŠELOU

Iškalba ir narsa — petys į petį. Jūs ir viena, ir kita apdovanotas, ponas pastoriau.

PEIDŽAS

Ir amžinai jaunas savo dvasia! Su viena striukele ir trumpom kelnėm tokią drėgną, rūškaną dieną?!

EVANSAS

Tam yra rimtų briežasčių.

PEIDŽAS

Mes atėjom, ponas pastoriau, su gerais norais.

EVANSAS

Puiku. Ištėstykit juos.

PEIDŽAS

Yra čia toks vienas visų gerbiamas džentelmenas, kurį neva kažkas labai įžeidė, ir jisai dėl to nesitveria savo kaily, ir taip siunta, jog net įsivaizduoti sunku.

ŠELOU

Aš pragyvenau aštuoniasdešimt metų su kaupu, bet niekad nemačiau, kad toksai rimtas, solidus ir mokytas žmogus, kaip jis, būtų šitaip netekęs savo orumo.

EVANSAS

Kas jis per fienas?

PEIDŽAS

Tikriausiai pažįstate jį: tai daktaras Kajus, garsusis gydytojas prancūzas.

EVANSAS

Serkėk ir gelbėk mus, fiešpatie! Kalbėkit man ferčiau apie sriubą ar košę.

PEIDŽAS

Kodėl?

EVANSAS

Jis ničnieko neišmano nei apie Hipokratą, nei apie Galeną, o, be to, jisai — pailys, šlykščiausias nerekėtas pasauly pailys!

PEIDŽAS

Kertu lažybų, kad daktaras būtent su juo ir turėjo kautis.

SLENDERIS

Pusbalsiu

O, žavingoji Ana Peidž!

ŠELOU

Taip atrodo, sprendžiant iš jo kardo. Neprileiskite jų vieno prie kito! Štai ateina daktaras Kajus.

Įeina viešbučio šeimininkas, daktaras Kajus ir Regbis.

PEIDŽAS

Na, mielas pone pastoriau, įsikiškit kalaviją į makštį.

ŠELOU

Jūs taipogi, brangusis pone daktare.

ŠEIMININKAS

Nuginkluokite juos, ir tegu tada aiškinasi. Lai verčiau darko anglų kalbą, negu kad žaloja sau kailį.

DAKTARAS KAJUS

Prašau man leisti kalbėti vienas žodis per jūsų ausį: kodėl jūs neatėjo su man kautis?

EVANSAS

Tyliai Kajui

Tėl diefo meilės, nesikarščiuokit! Kantrybės!

DAKTARAS KAJUS

Po velnių! Jūs bailys, jūs šuvas, jūs beždžionas.

EVANSAS

Tyliai Kajui

Prašau jus draukiškai, iš širdies, neleiskim kitiems šaipytis iš mūsų; aš pasistengsiu fienokiu ar kitokiu būdu jus patenkinti. (Garsiai) Aš fisus jūsų puteliukus su šlapimu sukulsiu į niekingą jūsų makaulę už tai, kad sutartu laiku neatfykot, kur reikia.

DAKTARAS KAJUS

Diable! Džek Regbi, ir jūs, *„De la Jarretière"*[1] šeimininkas! Argi aš jo nelaukė ant sutarto vieto tam, kad jį užmušti?

---

[1] „Kelraiščio" *(pranc.)*

EVANSAS

Prisiekiu safo krikščioniška siela, fieta buvo paskirta čionai. Tai jums paliudys „Kelraiščio" šeimininkas.

ŠEIMININKAS

Nutilkite jūs, Galija ir Valija, prancūze ir valieti, sielos gydytojau ir kūno gydytojau!..

DAKTARAS KAJUS

O, tas yra labai gerai, puiku!

ŠEIMININKAS

Nutilkite, sakau! Paklausykit „Kelraiščio" šeimininko. Ar aš ne politikas? Ar aš ne gudruolis? Ar aš ne Makiavelis? Negi aš linkiu pražūties savo daktarui? Ne! Jis man duoda tepalų ir gėralų. Negi aš linkiu pražūties savo pastoriui, savo dvasiškajam tėvui, serui Hju? Ne! Jis mane moko gražbylystės ir niekbylystės! Duok ranką, mano dangiškasis gydytojau! Ir tu, mano žemiškasis gydytojau! Šitaip! Mokslo sūnūs, aš apgavau jus abu: nurodžiau kiekvienam skirtingą dvikovos vietą! Užtat širdys jūsų tebeplaka, kailis jūsų liko sveikas, tad išgerkim už tatai karšto ispaniško vyno. Atimkite iš jų kardus — dėl viso pikto. Paskui mane, taikos draugai! Visi, visi paskui mane!

ŠELOU

Dievaži, šaunus tas šeimininkas! Eime, eime su juo, ponai.

SLENDERIS

Pusbalsiu

O žavingoji Ana Peidž!

Išeina Šelou, Slenderis, Peidžas ir šeimininkas.

DAKTARAS KAJUS

O! Aš suprato. Jūs padarė iš visų *des sots!*[1] O! O!

[1] Kvailius, mulkius *(pranc.)*

EVANSAS

Nieko sau! Puikiai jis pasityčiojo iš mūsų. Aš jus prašau, susitaikykim ir trauge apsfarstykim, kaip čia geriau atkeršijus tam sukčiui, nešfankėliui, nefaleifai „Kelraiščio" šeiminiukui.

DAKTARAS KAJUS

Po velnių, aš pritarė iš širdės. Jis prižadėjo atvesti man tenai, kur Ana Peidž. Po velnių, jis ir čia man apgavo.

EVANSAS

Palaukit, aš jam tar praskelsiu pakaušį. Prašau jus, einam.

Išeina

II SCENA

Vindzoro gatvė.
Misis Peidž ir Robinas.

MISIS PEIDŽ

Žingsniuok pirma manęs, kavalieraiti! Tu pripratęs vaikščioti paskui savo poną, bet nuo šiolei tau teks vesti damą. O kas tau labiau patinka: rodyti kelią mano akims ar spoksoti į savo pono užkulnius?

ROBINAS

Aišku, man smagiau eiti pirma jūsų, kaip pritinka vyriškiui, negu kad kėblinti lyg nykštukui — jam iš paskos.

MISIS PEIDŽ

O, tu moki, berniuk, meilikauti. Matyt, užaugęs būsi dvariškis.

Įeina Fordas

FORDAS

Sveika gyva, misis Peidž. Kur jūs traukiat?

MISIS PEIDŽ

Pas jūsų žmoną, sere; kaip tik norėjau ją aplankyti. Ji namie?

FORDAS

Taip, ir be kompanijos nuobodžiauja. Jeigu jūsų vyrai numirtų, judvi, tur būt, susituoktumėt?

MISIS PEIDŽ

Būtinai: kiekviena su nauju vyru!

FORDAS

Iš kur pas jus toks dailus gaidžiukas?

MISIS PEIDŽ

Po šimts, jau ir pamiršau, iš ko mano vyras jį gavo. Kaip tavo pono vardas, berniuk?

ROBINAS

Seras Džonas Falstafas.

FORDAS

Seras Džonas Falstafas?

MISIS PEIDŽ

Taip, taip! Niekaip negaliu įsiminti to vardo. Jiedu su mano vyreliu taip susibičiuliavo! Tai sakote, namie jūsų žmona?

FORDAS

Namie.

MISIS PEIDŽ

Tad atleiskit, sere. Aš baisiai jos pasiilgau.

Išeina misis Peidž ir Robinas

FORDAS

Kur Peidžo galva? Kur jo akys? Kur nuovoka? Protas jo, tur būt, užmigo, smegenys nebeveikia, akys nebemato... Juk šitas berniukas už dvidešimties mylių nuneš jums laiškelį taip greit, kaip patrankos šovinys pataikys į tašką iš dvidešimties žingsnių. Peidžas pats visaip paikina savo žmoną, tenkindamas jos užgaidas ir pataikaudamas jos pomėgiams. Dabar štai ji nuėjo pas mano žmoną, ir Falstafo pažas — su ja... Juntu: tas vėjas pranašauja audrą. Falstafo pažas — su ja! Tikras sąmokslas! Viskas gudriai sugalvota; ir mūsų neklaužados žmonos urmu eina į pražūtį! Na, bet aš jį nučiupsiu, atsakančiai pakankinsiu savo žmoną, nuplėšiu apgaulingą kuklumo skraistę nuo tos apsimetėlės misis Peidž ir įrodysiu Peidžui, kad jis — lengvapėdis ir užsispyręs Akteonas. Šitokiems ryžtingiems veiksmams pritars visi mano kaimynai.

Muša laikrodis

Laikrodis duoda man ženklą, o įsitikinimas man liepia pradėti ieškoti. Aš rasiu ten Falstafą. Vargu ar kas dėl to pasijuoks iš manęs; veikiau — pagirs. Falstafas — ten! Tai yra tikra, kaip kad yra tikra, jog žemė stovi vietoje. Einu.

Įeina Peidžas, Šelou, Slenderis, viešbučio šeimininkas, Evansas, daktaras Kajus ir Regbis.

ŠELOU, PEIDŽAS IR KITI

Labas rytas, misteri Fordai!

FORDAS

Šauni kompanija, dievaži. Namie bus geri pietūs šiandieną. Prašau visus pas save.

ŠELOU

Deja, negaliu, misteri Fordai.

SLENDERIS

Aš taip pat, sere. Mes pakviesti pietauti su mis Ana, ir aš už jokius pinigus pasauly nenoréčiau sulaužyti savo pažado.

ŠELOU

Mes vis galvojam apie Anos Peidž vedybas su mano sūnėnu Slenderiu; šiandien laukiam galutinio atsakymo.

SLENDERIS

Tikiuosi, jūs duosit sutikimą, tėveli Peidžai?

PEIDŽAS

Aš visiškai palaikau jus, misteri Slenderi, bet mano žmona, pone daktare, yra jūsų pusėj.

DAKTARAS KAJUS

Taip, po velnių, panelė yra įsimylėjęs į mane, — tai kalbėjo mano šeimininkė Kvikli.

ŠEIMININKAS

O ką jūs pasakysite apie jaunąjį misterį Fentoną? Jis nenustygsta vietoje ir vis šoka, jo akys dega jaunyste, jis rašo eiles ir kalba taip galantiškai, jis kvepia kaip gegužis ar balandis. Jis laimės kaip iš pypkės, jis laimės!

PEIDŽAS

Tik jau be mano sutikimo, užtikrinu jus! Jaunasis džentelmenas — beturtis. Jisai draugavo su patvirkusiu princu ir Poinsu. Be to, jis per aukštai nešasi ir per daug žino. Ne! Aš neleisiu, kad jis mano rankom skintų savo laimės vaisius. Tegu ima ją, kad nori, be kraičio. Mano turtai atiteks tam, kas gaus mano pritarimą, o mano valia šiuo tarpu nekrypsta jo pusėn.

FORDAS

Širdingai prašau jus — bent kas nors iš jūsų ateikit pas mane papietauti. Be gerų vaišių, bus dar pramogėlė. Aš jums parodysiu vieną pabaisą... Ponas daktare, neatsisakykit, ir jūs, misteri Peidžai, ir jūs, sere Hju.

ŠELOU

Na, tai kol kas, sudie. Mums bus patogiau be jų tartis dėl vestuvių pas misterį Peidžą.

Išeina Šelou ir Slenderis

DAKTARAS KAJUS

Eikit namo, Regbi, aš greit grįš.

Regbis išeina

ŠEIMININKAS

Likit sveiki, mieli bičiuliai. Eisiu pas taurųjį riterį Falstafą ir trūktelėsiu su juo buteliuką kanarinio.

FORDAS

Pusbalsiu

Aš jį patį taip trūktelėsiu, kad jis, ko gero, ir be vyno ims šoktil Einam, džentelmenai?

VISI

Eime pasižiūrėti tos baidyklės.

Išeina

III SCENA

Kambarys Fordo namuose.
Įeina misis Peidž ir misis Ford.

MISIS FORD

Ei, Džonai! Ei, Robertai!

MISIS PEIDŽ

Greičiau, greičiau! O krepšys baltiniams?..

MISIS FORD

Viskas paruošta. Ak, kurgi Robinas?..

Įeina tarnai su didele pintine

MISIS PEIDŽ

Vikriau, vikriau!

MISIS FORD

Statykit čionai.

MISIS PEIDŽ

Paaiškinkite jiems, ką daryti: brangi kiekviena minutė.

MISIS FORD

Taigi matot, kaip jau sakiau jums, Džonai ir Robertai, būkit pasiruošę. Laukite prie alaus daryklos. Kai tik jus pašauksiu, tuoj bėkit čionai, negaišdami nė valandėlės, griebkite tą krepšį ir, užsirioglinę jį ant pečių, skelkit kiek įkabindami tiesiai pas skalbėjas, Datčeto pievon, ir visa, kas jame yra, išverskit į dumbliną griovį prie Temzės.

MISIS PEIDŽ

Žinosite dabar, ką daryti?

MISIS FORD

Aš jau kelis kartus jiems aiškinau: jie viską puikiai suprato. Keliaukit, ir, kai jus pašauks, skubėkite čia.

Tarnai išeina

MISIS PEIDŽ

Štai ateina mažasis Robinas.

Įeina Robinas

MISIS FORD

Na, zuikeli mano, kas naujo?

ROBINAS

Misis Ford, mano šeimininkas seras Džonas stovi prie užpakalinių durų ir prašosi įleidžiamas.

MISIS PEIDŽ

O tu, pupuli, mūsų neišdavei?

ROBINAS

Ne, kaip dievą myliu. Mano ponas nežino, kad jūs čia. Jis pagrasino mane „pasmerkti amžinai laisvei", jei aš jums prasiplepėčiau, — kitaip tariant, prisiekė, jog mane išvarys.

MISIS PEIDŽ

Tu geras berniukas! Savo slapumu tu užsidirbai naują striukę ir kelnes. Einu pasislėpti.

MISIS FORD

Gerai. Eik, pasakyk savo ponui, kad aš viena. Misis Peidž, nepamirškit savo rolės.

Robinas išeina

MISIS PEIDŽ

Nebijokite, jei aš blogai suvaidinsiu, galit mane apšvilpti.

Išeina

MISIS FORD

Na, palauk! Parodysim mes dabar tai nuodingai rupūžei, tam senam išpampusiam moliūgui! Pamokysim jį, kaip atskirti varną nuo putpelės.

Įeina Falstafas

FALSTAFAS

„Ar jau tu mano, deimante skaistusis?" Ak, leiskit man numirti, daugiau gyventi nebenoriu. Aš pasiekiau savo troškimų viršūnę. O palaiminga valanda!

MISIS FORD

O brangiausias sere Džonai!

FALSTAFAS

Misis Ford, aš nemoku pataikauti; aš nesu gražbylys, misis Ford. Nuodėminga mintis neduoda man ramybės, aš geidžiu tavo vyro mirties. Pareiškiu akivaizdoj aukščiausiojo: aš padaryčiau tave savo ledi.

MISIS FORD

Mane — savo ledi, sere Džonai? Deja, pasigailėtina būtų iš manęs žmona!

FALSTAFAS

Lai prancūzų karaliaus dvaras suranda man kitą tokią! Matau: tavo akys lenktyniauja su briliantais. Prie tavo grakščiai išlenktų antakių tiktų bet kuri skrybėlė ar kepuraitė: ir laivelis, ir amazonė, ir venecijietiška skrybėlaitė.

MISIS FORD

Netinka, sere Džonai, prie mano antakių niekas, — nebent paprasta skara... Ir tai ne per geriausiai.

FALSTAFAS

Dieve šventas! Nuodėmė taip kalbėti. Tu būtumei tobuliausia dvaro dama; putnus krinolinas puoštų tave, o stamantri kojytė teiktų ypatingą žavesį tavo eisenai. Aš įsivaizduoju, kaip tu atrodytum, jei Fortūna nebūtų tau priešas. Gamta apdovanojo tave. Ne, to nenuslėpsi tu, kad ir kaip stengiesi.

MISIS FORD

Patikėkite, many nėr nieko panašaus.

FALSTAFAS

Tai kodėl gi aš tave pamilau? Neabejotina, tavyje yra kažkas ypatingo. Aš nemoku saldžialiežuvauti ir meilikauti, kaip visi tie švebeldžiuojantys pliuškiai, panašūs į vyriškai apsitaisiusias moteris, nuo kurių lyg vaistinėj iš tolo trenkia kvepalais. Ne! Aš tave myliu, myliu tave tik vieną — ir tu esi to verta!

MISIS FORD

Neapgaudinėkit manęs, sere. Aš įtariu, kad jums rimtai patinka misis Peidž.

FALSTAFAS

Gal tu dar pasakysi, jog man patinka vaikščioti palei skolininkų kalėjimą, kurio neapkenčiu kaip degintų kalkių tvaiko!

MISIS FORD

Vienas dievas žino, kaip aš jus myliu! Kada nors gausit tuo įsitikinti.

FALSTAFAS

Puoselėki šiuos savo jausmus. Aš būsiu jų vertas.

MISIS FORD

Jūs jau esate jų vertas, — kitaip aš būčiau jums abejinga.

ROBINAS

Misis Ford, misis Ford! Atėjo misis Peidž, visa sukaitusi ir uždususi; atrodo jinai lyg paklaikus ir tučtuojau nori šnekėti su jumis.

FALSTAFAS

Ji neturi manęs matyti; aš pasislėpsiu už kilimo.

MISIS FORD

Pasislėpkit susimildamas, jinai — tokia plepė!

Falstafas slepiasi.
Įeina misis Peidž ir Robinas.

MISIS FORD

Kas jums yra? Kas atsitiko?

MISIS PEIDŽ

O, misis Ford, ką jūs pridarėt? Jūs prapuolėt, jūs žuvot amžinai — ir jūs pati, ir jūsų geras vardas!

MISIS FORD

Bet kas gi atsitiko, mieloji misis Peidž?

MISIS PEIDŽ

Gražūs dalykai, misis Ford! Turėdama šitokį gerą ir dorą vyrą, jį verčiate įtarinėt jus?

MISIS FORD

Jį verčiu įtarinėt?

MISIS PEIDŽ

Taip, įtarinėt! Gėdinkitės! Kaip aš jumis nusivyliau!

MISIS FORD

Bet kas gi atsitiko galų gale?

MISIS PEIDŽ

Moteriške! Jūsų vyras ateina čia su visa Vindzoro policija ieškoti vieno pono, kurį, pasak jo, jūs įsileidote pas save, pasinaudodama tuo, kad viena esate namie. Jūs žuvusi!

MISIS FORD

Tikiuosi, kad ne.

MISIS PEIDŽ

Duok dieve, kad būtų taip, kaip sakot, ir kad jokio vyriškio čia neatsirastų! Tačiau vienas dalykas nekelia jokių abejonių: jūsų vyras, kone pusės Vindzoro lydimas, ateina jo ieškoti. Aš atbėgau perspėti jūsų. Jei esat niekuo nedėta, aš, žinoma, labai džiaugiuos. Bet jeigu jūs tikrai paslėpėt savo mieląjį, — išdanginkit, išdanginkit jį kur nors. Nespoksokite, nepameskit galvos ir išgelbėkit gerą savo vardą arba atsisveikinkit su laimingu gyvenimu visiems laikams!

MISIS FORD

Kas gi man daryti? Pas mane iš tiesų yra džentelmenas, artimas mano bičiulis, ir aš ne tiek bijau savo gėdos, kiek jo pražūties. Duočiau tūkstantį svarų, kad tik jo čia nebūtų.

MISIS PEIDŽ

Kokia gėda! Eikit jūs su tais savo „duočiau neduočiau"! Jūsų vyras tuoj bus čia, tad sugalvokit, kaip ir kur nudangint svečią. Namuose jį paslėpt — neįmanoma. O, kaip aš klydau dėl jūsų! Žiūrėkite — štai pintinė! Jeigu jis ne perdaug augalotas ir drūtas, tai galės jon įlįsti; jūs uždenkit jį nešvariais baltiniais, lyg siųstumėt juos skalbti, ir liepkite porai savo tarnų nugabenti jį Datčeto pievon: dabar ten pats skalbimas.

MISIS FORD

Jis per storas — nesutilps! Kas daryti?

FALSTAFAS

Išeidamas

Parodykit, parodykit pintinę! O, parodykite ją! Man užteks vietos, užteks! Paklausykit draugės patarimo: aš sutilpsiu!

MISIS PEIDŽ

Kaip? Seras Džonas Falstafas? O jūsų laiškai, riteri?

FALSTAFAS

Aš tave myliu! Padėk man pabėgti! Pagelbėk man įlįsti! Aš niekados...

Lipa į pintinę, jos pridengia jį nešvariais baltiniais.

MISIS PEIDŽ

Padėk, berniuk, uždengti savo poną. Pašaukite tarnus, misis Ford. O veidmainingas riteri!

Robinas išeina

MISIS FORD

Ei, Džonai! Robertai! Džonai!

Įeina tarnai

Greičiau paimkit šituos baltinius! O kur kartelė pintinei? Ak, kokie jūs nepaslankūs! Neškit visa tai pas skalbėjas, Datčeto pievon! Žvaliau! Krutėkite!

Įeina Fordas, Peidžas, Kajus ir Evansas.

FORDAS

Prašom į vidų. Jei mano įtarimai nepagrįsti, galėsite iš manęs pasijuokti iki sočiai, — aš būsiu to vertas. Ei, kas ten? Kur jūs tai gabenat?

TARNAI

Pas skalbėją, o kurgi kitur?

MISIS FORD

Kas tau darbo, kur jie neša pintinę? Bene tau žlugtas parūpo, ar ką?

FORDAS

Žlugtas? Kad tik nuo tų jūsų žlugtų visa mano laimė nežlugtų! Žlugtas! Žlugtas! Dievaži, tai, kas jau kartą sužlugdyta, pataisyti nelengva...

Išeina tarnai su pintine

Ponai, šiąnakt aš sapnavau sapną; aš jums papasakosiu jį... Bet pirma, šekit, štai mano raktai. Eikit į mano kambarius, kratykite, griozkite, ieškokite visur; užtikrinu jus, mes išbaidysim lapę iš urvo. Iš pradžių užrakinsiu šitas duris (Rakina duris). O dabar pradėkit medžioklę.

PEIDŽAS

Mielas misteri Fordai, nusiraminkit. Jūs per daug jaudinatės.

FORDAS

Jūsų teisybė, misteri Peidžai. Pirmyn, ponai! Dabar jūs turėsit gardaus juoko. Paskui mane, ponai!

Išeina

EVANSAS

Koksai pafydus ir įnorinkas būdas!

DAKTARAS KAJUS

Po velnių, Prancūzijoj nėra toks mada; Prancūzijoj nėra pavydas.

PEIDŽAS

Ką gi, eime su juo, džentelmenai, pažiūrėsim, kuo baigsis toji krata.

Išeina Peidžas, Evansas ir daktaras Kajus.

MISIS PEIDŽ

Bent sykį karališkai pasismaginsim!

MISIS FORD

Nė nebežinau stačiai, ką maloniau man apmulkinti: serą Džoną ar vyrą?

MISIS PEIDŽ

Įsivaizduoju, kaip persigando jis, kada jūsų vyras paklausė, kas ten pintinėj?

MISIS FORD

Esu beveik tikra, kad jam pravartu išsimaudyt. Pasinerti į vandenį jam bus netgi naudinga.

MISIS PEIDŽ

Tą siaubingą nedorėlį — tik pakarti! Neblogai būtų, jei visi panašaus plauko ponai įkliūtų į tokią bėdą.

MISIS FORD

Mano vyras, atrodo, turėjo kažkokių ypatingų priežasčių įtarti, jog Falstafas čia. Aš neprisimenu, kad jį būtų kuomet apsėdęs toksai klaikus pavydas.

MISIS PEIDŽ

Pasistengsiu kaip nors išaiškinti tą paslaptį. Be to, mes turime iškrėsti Falstafui dar kokį nors pokštą. Jo meilės drugiui išgydyti vargu ar pakaks šių vaistų.

MISIS FORD

Ar nepasiuntus mums pas jį tos kvailos bobos Kvikli? Lai atsiprašo už išmaudymą ir vėl pakursto jam viltį, o mes, tuo pasinaudodamos, galėsim jį dar sykį nubausti.

MISIS PEIDŽ

Taip ir padarysim. Iškvieskim jį ryt aštuntą valandą, neva trokšdamos atitaisyt skriaudą.

Įeina Peidžas, Fordas, daktaras Kajus ir Evansas.

FORDAS

Niekur jo nerandu! Gal tasai šunsnukis vien gyrėsi tuo, ko neįstengė pasiekti?

MISIS PEIDŽ

Pusbalsiu misis Ford

Jūs girdit?

MISIS FORD

Argi gražiai jūs su manim pasielgėte, misteri Fordai? Prisipažinkit.

FORDAS

Pagal nuopelnus.

MISIS FORD

Duok dieve, kad blogos jūsų mintys niekad neišsipildytų..

FORDAS

Amen!

MISIS PEIDŽ

Jūs žiauriai pats save nubaudėte, misteri Fordai.

FORDAS

Taip, taip! Ir visa tai man tenka iškęsti!

EVANSAS

Jeiku šiuose namuose, šiuose kampariuose, šiose skryniose bei šitose spintose lindi kas nors pašalinis, — teatleidžia fiešpats mano kaltes paskutiniojo teismo dienoje!

DAKTARAS KAJUS

Po velnių, ir man taip pat! Čia ne yra niekas.

PEIDŽAS

Fui, fui, misteri Fordai! Kaip jums ne sarmata? Koks velnias, koks nelabasis pakuždą jums tokias nesąmones? Sirgti panašia liga nenorėčiau nė už visus Vindzoro pilies lobius!

FORDAS

Esu kaltas, misteri Peidžai, ir todėl kenčiu.

EVANSAS

Kenčiate dėlei to, kad nekryna jūsų sąžinė. Žmona jūsų — patoriausia moteris, kokią kalima rasti už penkių tūkstančių mylių aplinkui ir dar už penkių šimtų viršaus.

DAKTARAS KAJUS

Po velnių, aš mato — ji doras moteris.

FORDAS

Na, gerai! Aš pakviečiau jus pietų. Eime kol kas į parką pasivaikščioti. Prašau man atleisti. Vėliau aš paaiškinsiu jums, kodėl taip pasielgiau. Einam, žmona... Misis Peidž, einam. Prašau man dovanot, nuoširdžiai prašau — dovanokite.

PEIDŽAS

Na, ką gi, einam, ponai; bet, užtikrinu jus, mes dar turėsime skanaus juoko. Rytoj kviečiu jus visus pas save pusryčiauti; o po to galėsim papaukštinėti, — aš turiu, mat, puikų sakalą miško medžioklei. Sutarta?

FORDAS

Neatsisakau.

EVANSAS

Jei kuris nors iš jūsų ateis fienas, aš sudarysiu jam porą.

DAKTARAS KAJUS

O jei ateis vienas ir du, aš jam padarys trečias.

FORDAS

Malonėkite, misteri Peidžai.

EVANSAS

Aš lapai prašau rytojaus dieną nepamiršti apie tą utėlėtą apgafiką, „Kelraiščio" šeimininką.

DAKTARAS KAJUS

O, gerai! Po velnių, iš viso širdies sutinku.

EVANSAS

Kaip trįsta tasai utėlėtas sukčius šitaip tyčiotis ir šaipytis iš žmonių?

Išeina

IV SCENA

Kambarys Peidžo namuose.
Įeina Fentonas ir Ana Peidž.

FENTONAS

Matau, kad neįtiksiu tavo tėvui;
Tad nebesiųsk manęs pas jį, širdele.

ANA

Tada nebežinau, nė ką daryt.

FENTONAS

Tu būk tokia, kokia esi. Jis sako,
Kad aš, girdi, perdaug aukštos kilmės,
Kad prasišvilpęs taikstausi dabar
Jo turtą pasiglemžt — ir tuo būdu
Liesoką savo iždą pataisyti;
Jam kliūva mano pažintys taipogi
Ir lėbavimai mano praeity...
Jis tvirtina, jog ne tave aš myliu,
Bet tavo pinigus.

ANA

Gal tai tiesa?

FENTONAS

O ne! Tegu mane nubaudžia dievas!
Prisipažįstu, pačioje pradžioj
Aš tau nusprendžiau, Ana, pasipiršti,
Vien lobiais tavo tėvo susigundęs, —
Tačiau, tave pažinęs, supratau,
Jog tu esi kur kas brangesnis lobis,
Negu kad aukso prikimšti maišai.
Vienintelė pasaulyje gėrybė,
Apie kurią dabar svajoju, — tu.

ANA

O visgi, mielas Fentonai, bandykit
Malonę mano tėvo įsigyt;
Dar kartą pamėginkite — ir jeigu
Nei prašymai, nei laikas nepadės, —
Na, ką gi, tąsyk... Cit! Kažkas ateina.

Jie šnekasi, pasitraukę į šalį.
Įeina Šelou, Slenderis ir misis Kvikli.

ŠELOU

Nutraukit jų pokalbį, misis Kvikli, mano giminaičiui reikia pašnekėt asmeniškais savo reikalais.

SLENDERIS

Surizikuosiu — truks plišl.. Tam, kas mėgina, akių neiškabina.

ŠELOU

Tik, žiūrėk, neišsigąsk.

SLENDERIS

Ji tai manęs neišgąsdins, niekis, — aš baiminuos ne dėl to...

MISIS KVIKLI

Anai

Klausykit, misteris Slenderis nori jums pasakyti porą žodelių.

ANA

Einu.

Fentonui

Tai štai jis, tėvo išrinktasis!
Trys šimtai svarų pajamų kasmet —
Mūs akyse puošmenomis paverčia
Pačių biauriausių ydų knibždėlyną.

MISIS KVIKLI

Kaip laikotės, brangus misteri Fentonai? Leiskit jums žodelį pasakyti.

ŠELOU

Štai ji! Drąsiau, sūnėnel Ak, vyruti, tu tokį turėjai tėvą, kad...

SLENDERIS

Taip, mis Anai Aš turėjau tokį tėvą! Dėdė jums gali papasakoti, koksai jis buvo šposininkas. Dėde, prašom papasakoti mis Anai, kaip jis juoko dėlei pavogė iš paukštidės dvi žąsis! Na, mielas dėdel

ŠELOU

Mis Ana, mano sūnėnas jus myli.

SLENDERIS

Taip, taip! Myliu ne mažiau už bet kurią kitą moterį Glosteršire.

ŠELOU

Jūs gyvensit su juo kaip kilminga ledi.

SLENDERIS

Taip, taip! Tegu prišąla man uodega, jeigu aš jumis nesirūpinsiu, kaip dera žmogui, stovinčiam tik truputėlį žemiau už plikbajorį.

ŠELOU

Jisai užrašys jums pusantro šimto svarų.

ANA

Mielas misteri Šelou, leiskite jam pačiam pasipiršti.

ŠELOU

Ką gi, ačiū jums, ačiū už tokį padrąsinimą. Ji šaukia tave, sūnėne! Aš jus palieku.

ANA

Na, misteri Slenderi?

SLENDERIS

Na, mieloji mis Ana?

ANA

Tai kokia gi jūsų valia?

SLENDERIS

Mano valia? Štai tau ir pyragai! Geri juokai, iš tiesų... Aš, ačiū dievui, apie savo paskutinę valią dar negalvojau, — ne toks jau aš palieges, dėkui tau, viešpatie!

ANA

Ne, misteri Slenderi, aš klausiu, ko jūs iš manęs norit?

SLENDERIS

Po teisybei, aš patsai, asmeniškai, nieko iš jūsų nenoriu, ar bent noriu labai nedaug. Visą tą istoriją pradėjo jūsų tėvas ir mano dėdė. Jei laimė man nusišypsos, — gerai, o jeigu ne, tai aš kitam nepavydėsiu. Jūsų tėvas ir mano dėdė mokės jums gražiau paaiškint, kaip ten yra; galit paklausti savo tėvelį. O štai ir jis.

Įeina Peidžas ir misis Peidž

PEIDŽAS

A, Slenderis! Dukrele mano, Ana,
Mylėki jį! Bet ką gi aš matau?
Ką veikia šičia Fentonas? Ko, sere,
Jūs lankotės į šiuos namus? Juk žinot,
Kad jau duktė manoji išpiršta.

FENTONAS

Tiktai nepykit, sere, ant manęs!

MISIS PEIDŽ

Palikit mano dukrą, gerbiamasis.

PEIDŽAS

Jinai jums ne pora.

FENTONAS

Klausykite...

PEIDŽAS

Ne, sere. Ne, teisėjau.
Eime! Ženteli, Slenderi, eime.
Nors mano nusistatymas — jums aiškus,
Jūs, Fentone, negerbiat jo, deja.

Išeina Peidžas, Šelou ir Slenderis.

MISIS KVIKLI

Fentonui

Pasikalbėkite su misis Peidž.

FENTONAS

Mieloji misis Peidž, aš jūsų dukrą
Taip myliu, jog esu net pasiryžęs
Iškęsti užgauliojimus visus
Ir, nesitraukdamas atgal nė žingsnio,
Toliau nešt meilės vėliavą aukštai,
O duokit sutikimą!

ANA

Neišleisk
Manęs už to avigalvio, mamyte!

MISIS PEIDŽ

Tu nebijok, — geresnį vyrą gausi.

MISIS KVIKLI

Taip, daktarą, mano poną!..

ANA

Verčiau kapan mane įstumkit gyvą
Ir ropėmis užtvokit mirtinai!

MISIS PEIDŽ

Nusiramink ir nesijaudink taip! —
Aš, mielas Fentonai, nenoriu būti
Nei priešininku jūsų, nei draugu;
Pirmiau aš dukrą iškamantinėsiu,
Ar ji tikrai jus myli, ir tada
Aš pasielgsiu pagal josios valią.
Tuo tarpu, sere, likite sveiki.
Jai laikas eit, — ji gaus iš tėvo barti.

FENTONAS

Sudie, brangioji ponia! Lik sveika,
Mieloji Ana!

Išeina Misis Peidž ir Ana

MISIS KVIKLI

Fentonui

Juk tai mano darbas. Negi jūs, sakau aš jai, atiduosit savo dukrelę kokiam kvailiui ar gydytojui? Pažvelkite į misterį Fentoną... Visa tai — mano darbas.

FENTONAS

Dėkoju tau. Šiandieną vakare
Prašau tave kaip norint šitą žiedą
Įteikti mielai Anai. Štai už triūsą.

MISIS KVIKLI

Lai dievas tave globoja!

Fentonas išeina

Jisai geros širdies. O moteris už tokią gerą širdį šoktų į ugnį ir vandenį. Bet vis dėlto aš norėčiau, kad mis Ana atitektų mano ponui... Arba misteriui Slenderiui. Arba ne — tegu ją verčiau ima misteris Fentonas. Visiems trims padarysiu, ką galėsiu. Aš jiems tvirtai pažadėjau ir savo žodžio nesulaužysiu. Ypač būsiu uoli misteriui Fentonui. Bet abi mano poniutės liepė man nueiti pas serą Džoną Falstafą, todėl reikia skubėt... Ko aš, vėpla, čia slampinėju!

Išeina

V SCENA

Kambarys „Kelraiščio" viešbutyje. Įeina Falstafas ir Bardolfas.

FALSTAFAS

Ei, Bardolfai!

BARDOLFAS

Aš čia, sere.

FALSTAFAS

Atnešk man kvortą vyno; ir pamirkyk į jį paskrebintos duonos.

Bardolfas išeina

Štai ko aš sulaukiau! Mane nuvilko pintinėj prie Temzės ir it krūvą žarnagalių išvertė į upę! Na, jei man dar kartą iškrės kas tokį šposą, aš liepsiu išimti sau smegenis, pakepinti jas ir atiduoti šunims Naujųjų Metų proga. Tie nenaudėliai įmetė mane į vandenį visiškai ramia sąžine, lyg būtų skandinę tuziną aklų šuniukų, kuriuos atsivedė kalė ant murzino demblio. O iš mano stuomens galima spręsti, kad esu itin linkęs grimzti dugnan: tebūnie jis gilus kaip pragaras, — vis vien aš beregint ten nugarmėčiau. Aš ir būčiau prigėręs, jei upė toje vietoje nebūtų tokia sekli. Kokia siaubinga mirtis! Juk vandenyje žmogus išpampsta... Kaipgi aš atrodyčiau taip išpampęs? Aš išsipūsčiau it kalnas!

Įeina Bardolfas su vynu

BARDOLFAS

Ten, sere, pas jus atėjo misis Kvikli.

FALSTAFAS

Eik šen, reik truputį atmiešti vynu Temzės vandenį: mano pilve toks šaltis, tartum vietoj piliulių būčiau prisirijęs sniego įsčioms ataušinti. Kviesk ją.

BARDOLFAS

Įeik, meldžiamoji!

Įeina misis Kvikli

MISIS KVIKLI

Prašau dovanot man ir leist palinkėti jūsų malonybei labo rytoi

FALSTAFAS

Bardolfui

Nuimk taures. Eik užkaisk man ąsotį vyno, tik atsakančiai.

BARDOLFAS

Su kiaušiniais, sere?

FALSTAFAS

Be jokių priemaišų: nenoriu vištgemalių savo gėrime!

Bardolfas išeina

Ką pasakysi?

MISIS KVIKLI

Mane atsiuntė pas jūsų malonybę misis Ford.

FALSTAFAS

Misis Ford? Ne, aš jau sykį įkliuvau per ją — ir ne šiaip kur nors, o stačiai į Temzę. Ačiū, užtenka, aš sotus.

MISIS KVIKLI

Ak, tikra nelaimė! Bet jinai, širdelė, nekalta. Ji smarkiai supyko ant tarnų už tai, kad jie iškirto jai tokį siurprizą.

FALSTAFAS

Ne mažesnį siurprizą turėjau ir aš, patikėjęs kvailos moterėlės pažadais.

MISIS KVIKLI

Ak, sere, ji taip dėl to sielojas, kad jums atlyžtų širdis, į ją bežiūrint. Šiandien jos vyras nuo pat ryto išvyksta medžioti. Taigi jinai jus prašo dar kartą ateiti pas ją tarp aštuntos ir devintos. Man įsakyta tučtuojau parnešti atsakymą; jinai jau atlygins jums už skriaudą, garantuoju.

FALSTAFAS

Gerai, aš ją aplankysiu. Pranešk jai tat ir patark apmąstyti, kas per būtybė yra žmogus: tegu apsvarsto visas jo prigimties silpnybes. Tąsyk ji supras visą mano pranašumą.

MISIS KVIKLI

Taip ir pasakysiu.

FALSTAFAS

Būtinai. Vadinasi, tarp devintos ir dešimtos?

MISIS KVIKLI

Tarp aštuntos ir devintos, sere.

FALSTAFAS

Gerai. Keliauk. Aš neapvilsiu.

MISIS KVIKLI

Dieve padėk jums, sere!

Išeina

FALSTAFAS

Keista, kad ničnieko negirdėti apie misterį Bruką. Jis per tarną paprašė mane būti namie. Labai man patinka jo pinigėliai! O štai ir jis.

Įeina Fordas

FORDAS

Pagarba, sere.

FALSTAFAS

Na, misteri Brukai, jūs atėjot sužinoti, kas įvyko tarp manęs ir Fordo žmonos?

FORDAS

Taip, sere Džonai, toks mano atsilankymo tikslas.

FALSTAFAS

Misteri Brukai, aš nenoriu jums meluoti... Aš nuvykau pas ją paskirtu laiku.

FORDAS

Na, ir kaip jums sekėsi?

FALSTAFAS

Labai blogai, misteri Brukai.

FORDAS

Kaip tat, sere? Ji pakeitė savo nusistatymą?..

FALSTAFAS

Ne, misteri Brukai, bet jos vyras, tasai pavydo apsėstas raguotas suskis, sutrukdė mums pasimatymą: po visų glamonių, bučkių ir priesaikų, žodžiu, po to, kai prologas mūsų komedijai buvo suvaidintas, staiga įsibrauna tas pusprotis su ištisu pulku savo pakalikų, kuriuos jis tyčia prikalbino iškratyti namus ir — įsivaizduokit sau! — padėt jam surasti žmonos meilužį...

FORDAS

O jūs tuo metu buvote ten?

FALSTAFAS

Taip, aš buvau tuo laiku tenai.

FORDAS

Ir ką gi? Jis jūsų ieškojo ir negalėjo surasti?

FALSTAFAS

Klausykite toliau. Čia, mano laimei, kaip tik atbėga viena tokia moteriškė, misis Peidž, ir praneša apie Fordo atvykimą. Ir jos prišnekinta bei baimės paakinta, misis Ford paslėpė mane pintinėje po baltiniais.

FORDAS

Pintinėj po baltiniais?

FALSTAFAS

Taip, dievaž, — pintinėj po baltiniais! Užvertė mane purvinais marškiniais, žiurstais, dvokiančiomis kojinėmis ir taukuotomis staltiesėmis: vargu ar kada nors, misteri Brukai, šlykštesnis smarvių mišinys yra įžeidęs kieno nors uoslę.

FORDAS

Ir ilgai jūs ten kiūtojot?

FALSTAFAS

O, tik paklausykite, misteri Brukai, ką iškentėjau aš, norėdamas jūsų labui sugundyti tą moterį. Šitokiu būdu įgrūdus mane į pintinę, misis Ford pašaukė porą savo vyro tarnų ir liepė mane nugabenti į Datčeto pievą, lyg nešvarių baltinių pundą. Jie užsivertė nešulį sau ant kupros, bet tarpdury susidūrė su tuo šlykščiu pavyduliautoju, atseit, savo šeimininku, kuris ėmė juos kamantinėti, kas tame krepšy. Aš net krūptelėjau iš baimės, nes pamaniau, jog toji pablūdusi bestija lieps iškratyti pintinę. Tačiau likimas, kurs lėmė jam tapti raguotam, atitolino jo ranką. Na, jis ėmė daryti kratą, o aš išsinešdinau iš namų po nešvariais baltiniais. Bet paklausykit, kas buvo po to, misteri Brukai. Aš kentėjau trejopas mirties kančias: visų pirma, aš velniškai bijojau, kad manęs nesučiuptų tasai nusmurgęs pavydus avinas; antra, neturėdamas nė kur pasisukti, aš tursojau taip susirietęs, jog galva man siekė kojas, ir aš buvau panašus į špagą, kurios smaigalys prilenktas prie rankenos; trečia, aš, nelyginant stipri degtinė, buvau užkimštas taukuotuose, kiaurai prasmirdusiuose baltiniuose. Pagalvokit: žmogus mano komplėksijos, jūs tiktai pagalvokit!.. Žmogus, kuris ir taip nepakelia mažiausio karščio panašiai kaip sviestas; žmogus, kuris linkęs nuolat tirpti ir lydytis. Tiesiog stebuklas, kad aš neuždusau.

Ir pačiame šitos pirties įkarštyje, kai aš, it olandiškas patiekalas, buvau pusiau išviręs savo paties riebaluose, mane, įkaitintą lyg pasagą, ūmai įmurdė į šaltąją Temzę, — įkaitintą taip, jog aš šnypščiau kaip žarija... Įsivaizduojat, misteri Brukai?

FORDAS

Iš tikrųjų, sere, man labai skaudu ir graudu, kad jūs per mane šitiek prisikentėjot. Vadinas, mano reikalas beviltiškas, iš jūsų nebėra ko tikėtis pagalbos?

FALSTAFAS

Misteri Brukai, lai mane įmeta į Etną — taip, kaip įmetė į Temzę, jeigu aš nuo jos atsitrauksiu! Šįryt Fordas išvyko medžioti. Aš vėl gavau pakvietimą prisistatyti pas ją: sutartas laikas — tarp aštuntos ir devintos, misteri Brukai.

FORDAS

Jau po aštuonių, sere.

FALSTAFAS

Tikrai? Tąsyk skubu į pasimatymą. Užsukit pas mane vėliau, atspėjamu laiku, ir sužinosit, kaip man sekėsi. Galų gale jūsų troškimai išsipildys, ir jinai bus jūsų. Sudie! Ji priklausys jums, misteri Brukai. Misteri Brukai, jūs įtaisysit ragus misteriui Fordui.

Išeina

FORDAS

Hm! Ha! Kas gi tai? Man prisivaideno? Tai sapnas? Aš miegu? Misteri Fordai, pabuskit! Pabuskit, misteri Fordai! Jūsų geriausiam švarke — skylė, misteri Fordai! Štai ką reiškia būti vedusiam! Štai ką reiškia turėti pintinę ir baltinius! Na, gerai, aš jiems dar parodysiu, kas esu. Aš sugausiu tą paleistuvį, jis dabar mano namuos ir nuo manęs niekur ne-

pasislėps, — negi įlis į piniginę ar pipirinę? O idant velnias, kurs jam padeda, vėl jo neišgelbėtų, aš apieškosiu visus kampus ir užkampius. Nors pagaliau ir tapau tuo, kuo taip nenorėjau būti, bet vis tiek pat nepasiduosiu. Ir jeigu aš turiu ragus, kurie mane siutina, tai įrodysiu, jog patarlė nemeluoja, ir imsiu badytis kaip pasiutęs bulius.

Išeina

KETVIRTAS VEIKSMAS

I SCENA

Gatvė.
Misis Peidž, misis Kvikli ir Viljamas.

MISIS PEIDŽ

Ar jis jau pas Fordus, kaip tau atrodo?

MISIS KVIKLI

Tikrų tikriausiai jau ten arba netrukus ateis. Bet jisai, žinote, nežmoniškai įdūkęs, kad jį išmaudė. Misis Ford nori jus tučtuojau matyti.

MISIS PEIDŽ

Aš po valandėlės būsiu pas ją. Man tik reikia palydėti savo berniuką į mokyklą. A, štai ateina jo mokytojas, — tur būt, šiandien laisvadienis.

Įeina seras Hju Evansas

Ką, sere Hju, pamokų nebus?

EVANSAS

Ne. Misteris Slenderis kreipėsi į mane, prašydamas paleist mokinius pažaisti.

MISIS KVIKLI

Laimink, dieve, jo gerą širdį!

MISIS PEIDŽ

Sere Hju, vyras sako, jog mūsų sūnus negauna iš savo knygų jokios naudos. Paklausinėkit jį trupučiuką iš gramatikos.

EVANSAS

Eikš čionai, Viljamai. Pakelk galfą. Na!

MISIS PEIDŽ

Eikš, eikš, vaikeli. Pakelk galvą. Atsakyk mokytojui, nebijok.

EVANSAS

Viljamai! Kiek skaičių turi daiktavardžiai?

VILJAMAS

Du.

MISIS KVIKLI

Žiūrėk tu man! O aš maniau, kad daiktavardžiai susideda ne iš skaičių, o iš raidžių.

EVANSAS

Liaukitės kalpėjusi niekus! Kaip lotyniškai „dvasia", Viljamai?

VILJAMAS

Spiritus.

MISIS KVIKLI

Spiritas! Kam reikia mokyti vaiką apie alkoholinius gėrimus?

EVANSAS

Koks nemokšiškumas! Prašau patylėti, meldžiamoji! Ką reiškia *lapis?*

VILJAMAS

Akmuo.

EVANSAS

O ką reiškia „akmuo"?

VILJAMAS

Kūlis.

EVANSAS

Ne, akmuo — *lapis*, prašau tatai įsidėti į galfą.

VILJAMAS

Lapis.

EVANSAS

Gerai, Viljamai! Iš ko yra kilę artikliai?

VILJAMAS

Artikliai yra kilę iš įvardžių ir linksniuojami taip: singulariter, nominativo: *hic, haec, hoc*.

EVANSAS

Nominatifo: *gik, gek, gok*. Prašau įsidėmėti, datifo: *guik*. Na, o kaip bus galininkas?

VILJAMAS

Hinc. O naudininkas — *huic*.

EVANSAS

Žiūrėk, perniuk, atsimink: galininkas: *gink, gank, gok*, o naudininkas *guic*.

MISIS KVIKLI

„Guik", „uik" reiškia — varyk lauk! Ir aš suprantu lotyniškai.

EVANSAS

Gana plepėti, meldžiamoji. O šauksmininkas, Viljamai?

VILJAMAS

Hm, vocativo, hm!

EVANSAS

Atsimink, Viljamai, — šauksmininkas — *caret*[1].

---

[1] „Šauksmininko nėra" *(lot.)*

MISIS KVIKLI

Taip, iš pradžių uja, o paskui karia.

EVANSAS

Liaukis, meldžiamoji!

MISIS PEIDŽ

Nė šnipšt!

EVANSAS

Na, o kaip bus daukiskaitos kilmininkas, Viljamai?

VILJAMAS

Kilmininkas?

EVANSAS

Taip.

VILJAMAS

Kilmininkas: *horum* — vyriška ir bevardė, *harum* — moteriška.

MISIS KVIKLI

Moteriška moteriškai nelygu, vaikeli. Žiūrėk, dar pasitaikys kokia paleistuvė.

EVANSAS

Kaip tau ne sarmata, meldžiamoji!

MISIS KVIKLI

Per anksti dar berniukui apie moteriškas galvoti. Net koktu daros: visus tik guik, tik uik... Nieko sau patarimai! Jis to ir pats išmoks, be jūsų pagalbos.

EVANSAS

Meldžiamoji, tu iš proto išsikraustei? Nejauki nežinai, kas tai yra linksniai, giminės ir skaičiai? Kfailesnės moters krikščionių tarpe aš nepažįstu.

MISIS PEIDŽ

Sau

Nutilk tu pagaliau!

EVANSAS

Na, o dabar, Viljamai, išlinksniuok man keletą įfardžių.

VILJAMAS

Tiesą pasakius, aš pamiršau.

EVANSAS

O tu atsimink: *qui, quae, quod,* o jei pamirši *qui, quae, quod* — gausi rykščių. Na, eik žaisti, eik!

MISIS PEIDŽ

Jis moka kur kas daugiau, negu aš maniau.

EVANSAS

Jisai turi puikią, labai gyvą atmintį. Sudie, misis Peidž.

MISIS PEIDŽ

Sudie, brangus sere Hju.

Išeina seras Hju Evansas

Bėk namo, vaike! Eime, mes per ilgai užsisėdėjom.

Visi išeina

II SCENA

Kambarys Fordo namuose.
Įeina Falstafas ir misis Ford.

FALSTAFAS

Misis Ford, jūsų sielvartas nugalėjo mano kančias; aš matau, kokia beatodairiška yra jūsų meilė, ir pasižadu atsilyginti už ją su kaupu, — atsilyginti ne vien jausmais, bet ir

visom ceremonijom, meilumynais ir galantiškumais. Tačiau ar esate tikra, kad nesugrįš jūsų vyras?

MISIS FORD

Jis išėjo paukščių medžioti, mieliausias sere Džonai.

MISIS PEIDŽ

Už scenos

Ei, kūmute Ford, ar girdi? Ei!

MISIS FORD

Pasitraukit į aną kambarį, sere Džonai!

Falstafas pasišalina.
Įeina misis Peidž.

MISIS PEIDŽ

Sveika, mano balandėle. Ar, be jūsų, yra kas nors namuos?

MISIS FORD

Ne, nėra nieko, išskyrus tarnus.

MISIS PEIDŽ

Tikrai?

MISIS FORD

Na, žinoma. (Tyliai) Kalbėkit garsiau.

MISIS PEIDŽ

Ak, kaip aš džiaugiuos, kad jūs viena!

MISIS FORD

Kodėl?

MISIS PEIDŽ

O todėl, širdele, kad jūsų vyras vėl pradėjo kvailioti. Ką jis ten pas mano vyrą išdarinėja! Koneveikia visus vedusius,

keikia visas Ievos dukras be rasių skirtumo, daužo sau kakton ir rėkia: „Na, kalkitės, kalkitės!"[1] Visos beprotybės, kurias man teko regėti, prieš jo siautėjimą atrodo kaip tikras romumas ir nuolankumas! Kokia laimė, kad nėra čionai to dručkio riterio!

MISIS FORD

Argi mano vyras užsimena apie jį?

MISIS PEIDŽ

Jis vien apie jį ir tešneka! Ir dievagojasi, jog andai, kai jis namuos ieškojo Falstafo, anas buvęs išgabentas pintinėje po nešvariais baltiniais. Tikina vyrą, kad jisai čia esąs, ir todėl dabar, atkalbėjęs svečius nuo medžioklės, ruošiasi vėl patikrinti savo įtarimus. Kaip aš džiaugiuos, kad riterio nėra! Pagaliau jūsų vyras gaus pats įsitikinti, koks jis kvailas.

MISIS FORD

O kur jisai dabar, misis Peidž?

MISIS PEIDŽ

Gale gatvės, netoliese; jis tuoj ateis.

MISIS FORD

Aš žuvusi! Riteris — čionai.

MISIS PEIDŽ

Jei taip, palaidokite savo gerą vardą su juo kartu. Ak, kas jūs per moteris! Išdanginkit, išdanginkit jį greičiau! Gėda vis geriau, negu žmogžudystė!

MISIS FORD

Kaip jam išbėgti? Kur man jį dėti? Gal vėl įkišti pintinėn?

Įeina Falstafas

---

[1] Turimi galvoj ragai.

FALSTAFAS

Ne! Nebenoriu daugiau į pintinę! Argi aš negaliu išeiti, pakol jo dar nėra?

MISIS PEIDŽ

Deja! Trys misterio Fordo broliai saugoja duris su pistoletais ir nieko nepraleidžia. Kitaip — jums bepigu būtų prasmukti, kol jisai nesugrįžo. Na, ko gi jūs stovit?

FALSTAFAS

Kas gi man daryt? Įlįsiu į židinį!

MISIS FORD

Ne, jie paprastai po medžioklės iššaudo į dumtraukį likusius šovinius. Lįskit į krosnį.

FALSTAFAS

Kur ji?

MISIS FORD

Jisai ir ten įkiš nosį, būkit tikras. Nėra tokios spintos, dėžės, skrynios, šulinio, rūsio, kurių jis nežinotų atmintinai; jis apžiūrės juos visus pagal sąrašą. Čia, namuose, jūs neturit kur pasislėpti.

FALSTAFAS

Tai aš išeisiu.

MISIS PEIDŽ

Jeigu bandysit išeit, nepakeitęs savo išvaizdos, — galas jums. Nebent jūs persirengtumėt?..

MISIS FORD

O kaip mes jį perrengsim?

MISIS PEIDŽ

Ak, vargas, vargas! Tiesiog neišmanau. Visos moteriškos suknelės jam bus per mažos... Šiaip — jis galėtų užsidėti skrybėlę, šydą, apsigobti skara ir tokiu būdu išsprukti.

FALSTAFAS

Sugalvokite ką nors, mano balandėlės: bet kuri išmonė — geriau, negu gaut galą.

MISIS FORD

Ten, viršuj, storoji mano tarnaitės teta iš Brenfordo laiko savo suknelę.

MISIS PEIDŽ

Garbės žodis, jinai jam tiks: toji druckė ne plonesnė už jį. Tenai kaba taip pat jos kykas ir šerpė. Bėkit į viršų, sere Džonai!

MISIS FORD

Eikit, eikit, mielas sere Džonai. Mudvi su misis Peidž tuo tarpu suieškosim jums kokią nors skarą galvai apsirišti.

MISIS PEIDŽ

. Greičiau, greičiau!.. Mes tuojau ateisim pažiūrėti, kaip jūs apsitaisęs. Vilkitės tuo tarpu suknelę.

Falstafas išeina

MISIS FORD

Norėčiau, kad jį su šitokiu apdaru sutiktų mano vyras. Jisai nekenčia Brenfordo senės, laiko ją ragana, uždraudė jai pas mus lankytis ir grasino apkulti.

MISIS PEIDŽ

Tegu tik dievas pakiša tavo vyrui gerą vėzdą, o jau velnias žinos, ką su tuo vėzdu veikti.

MISIS FORD

Bet ar vyras tikrai ateina?

MISIS PEIDŽ

Taip, visai rimtai ir vis šneka apie pintinę... Nežinau, iš kur jis tą istoriją sužinojo.

MISIS FORD

Mes visa tai išaiškinsim. Aš liepsiu tarnams vėl išnešti jam priešais pintinę su baltiniais kaip ir aną sykį.

MISIS PEIDŽ

Bet jis tučtuojau bus čia. Eime, aptaisykim mūsų riterį Brenfordo ragana.

MISIS FORD

Palaukit, man dar reikia pamokyt tarnus, ką veikti su pintine. Eikit į viršų, aš tuoj atnešiu jam skarą.

Išeina

MISIS PEIDŽ

Tokį išgamą — tik pakartil Kad ir kažin kaip mes nubaustume jį, vis vien bus per maža.

Įrodykim, jog sveika pakvatot, —
Tiktai nereikia sąžinės nustot.
Jūs norite žinot teisybę visą? —
Tykioji kiaulė gilią šaknį knisa...

Išeina.

Įeina misis Ford su dviem tarnais.

MISIS FORD

Nagi, užsiverskite pintinę ant nugaros. Jūsų ponas jau prie durų; jeigu jis lieps padėti ją ant grindų, padėkite. Vikriau! Drožkit!

Išeina

PIRMASIS TARNAS

Na, eikš, kelk.

ANTRASIS TARNAS

Duok dieve, kad vėl joje nebūtų storojo riterio.

PIRMASIS TARNAS

Tikiuosi, nebus. Jau man verčiau nešioti šviną.

Įeina Fordas, Peidžas, Šelou, daktaras Kajus ir seras Hju Evansas.

FORDAS

Gerai! Bet jeigu tai pasirodys teisybė, argi jūs ir tuomet juoksitės iš manęs, misteri Peidžai? Padėkit pintinę, biaurybės! Pašaukit čionai mano žmoną... Kavalierius — pintinėje! Ak jūs, begėdiški sąvadautojai! Čia jų visa šutvė, visa gauja, visa ruja, tikras sąmokslas prieš mane! Štai kada velnias paraus iš gėdos! Ei, žmona! Tau sakoma, eik šen, ar girdi? Pasigrožėk, kokius tu žavingus baltinėlius skalbti atiduodi.

PEIDŽAS

Čia jau per daug, misteri Fordai! Jus pavojinga palikti laisvėj, jus reikia surištil

EVANSAS

Tai aiški peprotybė! Jis pasiuto, kaip aprietas šuo.

ŠELOU

Negerai, misteri Fordai, negerai, iš tiesų!

FORDAS

Taigi, sere, ir aš taip manau.

Įeina misis Ford

Prašom čionai, misis Ford, dorovingoji misis Ford, kuklioji žmona, vaikščiojanti skaistybe, kurios vyras — nusipavyduliavęs mulkis! Aš jus, gerbiamoji, regis, nepagrįstai įtarinėju?

MISIS FORD

Tebūnie pats dievas liudininkas — jūs be jokio pagrindo manote, kad aš jums neištikima.

FORDAS

Moki šnekėt, besarmate! Gaila, kad tai melas! Lįsk iš krepšio, meldžiamasis!

Meta iš pintinės baltinius

PEIDŽAS

Tai jau per daug.

MISIS FORD

Kaip jums ne gėda? Palikit baltinius ramybėj!

FORDAS

Palauk, tuoj aš tave nutversiu!

EVANSAS

Kas per nesąmonė! Nejaugi jūs čia fartysit žmonos skalbinius? Pasitraukit!

FORDAS

Ištuštinkit, sakau, pintinę!

MISIS FORD

Bet kam, mielasis? Kuriam galui?

FORDAS

Kaip mane gyvą matote, misteri Peidžai, ne vėliau kaip vakar iš mano namų tarnai išnešė šitoj pintinėj kažkokį žmogų. Tai kodėl gi jis ir šiandie negalėtų joje lindėti? Jis yra šiuose namuose, mano žinios tikros, mano pavydas visai teisėtas; iškraukit visus baltinius!

MISIS FORD

Jei rasi ten kokį vyriškį, gali užmušt jį kaip blusą.

PEIDŽAS

Joje nieko nėra.

ŠELOU

Prisiekiu savo garbe, jūs negerai elgiatės, misteri Fordai, jūs kenkiat pats sau.

EVANSAS

Misteri Fordai, jūs turit melstis, užuot pasikliovęs savo faizduotės užgaidom. Tai pavydas.

FORDAS

Ne, šičia nėr to, kurio aš ieškau.

PEIDŽAS

Nėra jo niekur, išskyrus jūsų paties fantaziją.

Tarnai išneša pintinę

FORDAS

Padėkit man šiandien iškratyti namus. Jei nerasiu to, kurio ieškau, tai tyčiokitės iš mano paikystės, kiek norit — badykit amžinai į mane pirštais, sakydami: „Pavydus kaip Fordas, kurs ieškojo savo žmonos meilužio riešuto kiaute..." Tik išpildykit dar sykį mano prašymą, padėkit man dar kartą padaryt kratą.

MISIS FORD

Ei, misis Peidž, lipkite žemyn su sene: mano vyras nori apieškot miegamąjį.

FORDAS

Su sene? Kas tai per senė?

MISIS FORD

Nagi, mūsų tarnaitės teta iš Brenfordo.

FORDAS

Ta ragana, ta kerėpla, sena apgavikė? Argi aš jai nesu uždraudęs pas mus landžioti? Ji, aišku, atėjo ne šiaipsau, ne!

O mes, lengvamaniai, nė nežinom, ką jos mums panosėje daro, raganavimo skraiste prisidengusios! Čia tau ir užkalbėjimai, ir kerėjimai, ir ženklai kažkoki, žodžiu — visokiausia velniava! Ir tos šelmystės lieka nepastebėtos, mes netgi nieko nežinom apie jas. Na, lipk, sena žiežula! Tau sakoma, eik, ragana, žemyn!

MISIS FORD

O, mano mielas, mano brangus vyreli... Brangūs džentelmenai, neleiskit mušti vargšės senutės!

Įeina Falstafas, apsirengęs moteriškais rūbais, lydimas misis Peidž.

MISIS PEIDŽ

Einam, tetule, einam! Duokit man ranką.

FORDAS

Tuoj ji pajus mano ranką! (Muša Falstafą) Lauk, ragana, lauk tu, landi knise, lauk, grevelda, lauk, sena kūtvėla! Aš tau pabursiu, pakerėsiu!

Falstafas išeina

MISIS PEIDŽ

Kaip jums ne gėda! Jūs vos neužmušėt vargšės?

MISIS FORD

Iš jo galima visko tikėtis. Tai jums nedaro garbės!

FORDAS

Tegu pasikaria ta ragana!

EVANSAS

Tievaži, aš rimtai manau, kad toji moteris — rakana: man labai nepatinka barzdotos moterys, o aš įšiūrėjau pro josios skarą didoką barztą.

FORDAS

Paskui mane, ponai! Malonėkit eit su manim! Jūs dar pamatysit, kuo mano įtarinėjimai baigsis. Jeigu aš dabar loju tuščiomis, nebetikėkit daugiau niekad mano uosle.

PEIDŽAS

Na, ką gi, nusileiskim dar sykį jo įgeidžiui. Eime, džentelmenai.

Išeina Fordas, Peidžas, Šelou, daktaras Kajus ir Evansas.

MISIS PEIDŽ

Iš tikrųjų jis jį taip apgailėtinai apkūlė.

MISIS FORD

Ne, prisiekiu šventa trejybe, ne apgailėtinai, o veikiau negailestingai.

MISIS PEIDŽ

Aš pašventinsiu jo kuoką ir pakabinsiu ją viršum altoriaus, — jinai mums nemaža pasitarnavo.

MISIS FORD

Bet kaip jums atrodo, ar mes nenusižengtume moteriškam kuklumui ir savo sąžinei, jei pamėgintume pamokyti jį dar kartą?

MISIS PEIDŽ

Esu tikra, kad mes jam išmušėm paleistuvystės dvasią. Jeigu tik jis nėra galutinai parsidavęs šėtonui, tai, tur būt, niekados daugiau nebemėgins mūsų suvilioti.

MISIS FORD

Kažin, ar pasipasakot savo vyrams, kaip mes jį sutavaliojom?

MISIS PEIDŽ

Taip, būtinai: tegu bent išrūksta jūsų vyrui iš galvos visi jo kliedesiai. O jeigu bus vieningai nutarta, jog vargšą storą pasileidusį riterį verta nubausti dar griežčiau, — mes neatsisakysim patalkininkauti.

MISIS FORD

Jie, be abejo, panorės apjuokti jį viešai, ir, man rodos, mūsų išdaiga nebus visiškai nusisekusi, jei jis nebus viešai sugėdintas.

MISIS PEIDŽ

Tad kalkim geležį, kol karšta. Imkimės darbo!

Išeina

III SCENA

Kambarys „Kelraiščio" užeigoje. Įeina užeigos šeimininkas ir Bardolfas.

BARDOLFAS

Šeimininke, ten vokiečiai prašo trijų arklių. Pats hercogas rytoj atvyksta į karaliaus rūmus, ir jie ketina joti jo pasitikti.

ŠEIMININKAS

Kas tai per hercogas, kurs atvažiuoja taip paslaptingai? Rūmuose apie jį man nieko neteko girdėti. Aš pats pasikalbėsiu su tais ponais. Jie moka angliškai?

BARDOLFAS

Taip, sere. Aš juos pašauksiu.

ŠEIMININKAS

Arklius jie gaus, bet turės už tai sumokėti. Aš juos išmelšiu kaip reikiant. Jie mano namuose jau ištisą savaitę ponauja. Per juos aš visiems kitiems pakeleivingiems atsakiau. Bet aš juos dar pamelšiu, lai nenusimena!

Išeina

IV SCENA

Kambarys Fordo namuose.
Įeina Peidžas, Fordas, misis Peidž, misis Ford ir seras Hju Evansas.

EVANSAS

Tai fiena pačių geriausių moteriškų išmonių, kurias man teko kada nors matyti.

PEIDŽAS

Nejaugi jis atsiuntė tuos laiškus jums abiem vienu laiku?

MISIS PEIDŽ

Tarp pirmo ir antro nė ketvirčio valandos nepraėjo.

FORDAS

Atleisk man, žmona. Tu daryk, kaip nori.
Greičiau aš apie saulę pasakysiu,
Jog tapo ji ledu, negu tave
Įtarti drįsiu neištikimybe.
Kas neseniai eretikas dar buvo,
Tas šiandien tiki tavimi šventai.

PEIDŽAS

Gerai, gerai, užteks: įtarinėti
Ir atlaidžiauti reikia su saiku.
Bet vykdykime tai, ką sugalvojom:
Lai mūsų žmonos bendro juoko dėlei
Tą seną storapilvį trečiąkart
Į pasimatymą atsivilioja,
O mes užklupsim Falstafą tenai,
Ir bus jam riesta...

FORDAS

Puikiai sumanyta!

PEIDŽAS

Gal būt, jam pranešti, kad mūsų damos vidunaktį jo lauks parke? Bet ne, ne! Jis jokiu būdu nebeateis.

EVANSAS

Jūs teigiate, kad jisai buvo įmurdytas upėn ir žiauriai apkultas fietoje senės? Aš manau, kad jis dapar yra taip įpaugintas, jok nebeateis. Man rodosi, pausmė, kurią patyrė jo kūnas, nustelbė jame visus keidulius.

PEIDŽAS

Ir aš taip manau.

MISIS FORD

Jūs tik nuspręskit, ką su juo daryt,
O mes jau pasirūpinsim kaip norint,
Kad jis ateitų.

MISIS PEIDŽ

Žmonėse yra
Toks padavimas, kad medžioklis Hernas,
Kurs eiguliavo Vindzoro miške,
Vidunakčio tyloj dabar kas žiemą
Prie ąžuolo toj girioj vaikštinėja;
Jam ant galvos šakojasi ragai;
Jisai medžius ir galvijus naikina,
Krauju paverčia karvių šiltą pieną
Ir žvangina siaubingai grandine.
Jūs apie tai girdėjote ir žinot,
Jog prietaringi seniai pasakoriai
Tebekartoja ligi šios dienos
Tą pasaką apie miškų vaiduoklį
Ir ją kaip gryną tiesą perša mums.

PEIDŽAS

Taip, daug kas Herno ąžuolą lig šiol
Visaip aplenkti stengias gūdžią naktį.
Bet kas iš to?

MISIS FORD

O tai, kad prie to medžio
Ateis pilvūzas, persirengęs Hernu,
Su dideliais ragais...

PEIDŽAS

Aš suprantu
Ir šitaip jį vaizduojuosi. Bet ką gi
Su juo mes veiksim ten? Koks jūsų planas?

MISIS PEIDŽ

Mes viską apgalvojome; klausykit:
Sūnelį mano ir dukrelę Nen
Ir keletą kitų dar paauglių
Baltai arba žaliai mes aptaisysim
Lyg nykštukus ar fejas; ant galvos
Mes jiems žvakes uždegsim vaškines
Ir kiekvienam tarškynę duosim rankon.
Kai Falstafas su mudviem susitiks,
Ūmai visi iššoks jie iš slėptuvės,
Dainuodami nedarniai kažin ką,
O mudvi, jų išgąsdintos baisiausiai,
Tuoj bėgti pasileisim. Tąsyk jie,
Nešvankų mūsų riterį apspitę,
Pradės lyg dvasios gnaibyt jį ir klaust,
Kaip jis išdrįso, būdamas mirtingas,
Jų žaidimus sudrumsti naktinius
Ir šventą elfų būstinę išniekint?

MISIS FORD

Tegu jie tą siaubūną žiauriai žnaibo
Ir savo žvakėm svilina jį tolei,
Kol visą jis teisybę pasakys.

MISIS PEIDŽ

O kai prisipažins, tada būriu
Išeisime ir, jam ragus nuėmę,
Namo jį su patyčiom nulydėsim.

FORDAS

Reikės vaikus pamokyti gerai,
Kitaip jie susigaudyt negalės.

EVANSAS

Aš paaiškinsiu faikams, ką jie turi daryti; aš ir patsai pasiryžęs apsirengti beždžione, kad galėčiau padeginti riterį savo žvake.

FORDAS

Geriau nė nereikia. Einu nupirkti jiems kaukių.

MISIS PEIDŽ

Manoji Nen lai būna karalienė;
Mes ją aprengsim balta suknele.

PEIDŽAS

Aš pats nueisiu šilko jai nupirkti.

Pusbalsiu

O Slenderis pagrobs tuo tarpu ją
Ir Itone laimingai susituoks.

Garsiai

Pasiųskite pas Falstafą ką nors.

FORDAS

Pas jį kaip Brukas vėl prisistatysiu;
Jis viską man papasakos tikriausiai.
Manau, kad jis ateis.

MISIS PEIDŽ

Neabejokit.
Tiktai greičiau parūpinkite jūs
Rūbus ir visa kita mūsų fėjoms.

EVANSAS

Negaišuokime. Štai kur pagirtina pramoka, štai kur garbinka apgafystė!

Išeina Peidžas, Fordas ir Evansas.

MISIS PEIDŽ

Na, misis Ford, dabar nedelsdama
Pasiųskite ką nors pas serą Džoną.
Mums reikia jo atsakymą žinot.

Misis Ford išeina

Aš tučtuojau pas daktarą skubu;
Jam žodį aš daviau, ir niekas kitas,
Išskyrus jį, negaus manos dukters.
Nors Slenderis turtingas, bet kvailys...
Be galo jis patinka mano vyrui!
Tačiau juk Kajus irgi pinigingas
Ir turi daug draugų dvariškių tarpe.
Lai peršasi kiti pulkais kasdien, —
Už daktaro tekės manoji Nen!

Išeina

V SCENA

Kambarys „Kelraiščio" užeigoje.
Įeina Šeimininkas ir Simplis.

ŠEIMININKAS

Ko tu nori, gremėzde neraliuotas? Ko tau čia? Kalbėk, bylok, samprotauk; trumpai, aiškiai, taikliai, šmaikščiai.

SIMPLIS

Oi pone, atsiuntė mane pakalbėti su seru Džonu Falstafu misteris Slenderis.

ŠEIMININKAS

Štai jo kambarys, jo būstas, jo pilis, jo gulykla ir jo žyginė lova. Ant jo sienų šviežutėliais dažais nutapyta sūnaus palaidūno istorija. Eik, baladok ir šauk. Jis atsakys tau, kaip dera tikram žmogėdrai. Belskis, tau sakoma.

SIMPLIS

Jo kambarin įėjo viena senė, tokia stora senė... Aš norėčiau jos palaukti, pone, — man kaip tik reikia šnekteléti su ja.

ŠEIMININKAS

Ką? Stora senė? Riterį dar ko gero apiplėšė! Aš jį pašauksiu. Ei, šaunusis riteri, šaunusis sere Džonai! Atsakyk iš visos narsingos savo krūtinės, ar tu esi čia? Tavo šeimininkas, tavo bičiulis šaukia tave.

FALSTAFAS

Už scenos

Kas atsitiko, šeimininke?

ŠEIMININKAS

Čia kažkoks valkata čigonas belūkuriuojąs tavo senės. Išprašyk ją greičiau, nusidėjėli, išprašyk ją. Mano kambariai padorūs, nedera juose slapukauti, fui, fui!

Įeina Falstafas

FALSTAFAS

Pas mane, meldžiamasis, iš tikrųjų ką tik lankėsi viena sena storulė, bet ji jau išėjo.

SIMPLIS

Atleiskit, sere, ar tik ne Brenfordo burtininkė?

FALSTAFAS

Ta pati. O ko, varliamušy, tu iš jos norėjai?

SIMPLIS

Mano šeimininkas misteris Slenderis, sere, pamatė ją gatvėje, sere, ir nusiuntė mane pas ją, kaip burtininkę, sere, pasiteirauti apie tokį Nimą, — ar tasai Nimas tebeturi dar grandinėlę, kurią jis iš mano pono pasisavino?

FALSTAFAS

Aš apie tai su senioke kalbėjau.

SIMPLIS

Ir ką ji pasakė, sere, leiskit paklausti?

FALSTAFAS

Ji pasakė, kad žmogus, kuris pasisavino iš misterio Slenderio grandinėlę, yra ją nukniaukęs.

SIMPLIS

Kaip gaila, kad aš pats negavau su ja pašnekėti. Jis pavedė man dar apie šį tą jos pasiteirauti.

FALSTAFAS

Apie ką būtent, pasakok.

ŠEIMININKAS

Greičiau, pilk.

SIMPLIS

Nebevalioju to nuslėpti, sere.

ŠEIMININKAS

Pamėgink nuslėpti — ir galas tau!

SIMPLIS

Vis dėl mis Anos Peidž, sere... Liepė, atseit, sužinoti, ar mano ponui skirta ją vesti, ar ne?

FALSTAFAS

Taip, skirta.

SIMPLIS

Kaip skirta, sere?

FALSTAFAS

Skirta — arba vesti ją, arba ne; keliauk, pasakyk jam, kad senė taip ir pareiškė.

SIMPLIS

Šitaip aš galiu pasakyti, sere?

FALSTAFAS

Gali, gali, ponas varly. Ko čia bijoti?

SIMPLIS

Dėkoju jūsų malonybei. Tai bent nudžiuginsiu savo šeimininką šitokia naujiena.

Išeina

ŠEIMININKAS

Mokslingas tu vyras, sere Džonai! Galvotas vyras! Tai pas tave iš tikrųjų lankėsi žynė?

FALSTAFAS

Taip, šeimininke. Ir jinai mane pragudrino žymiai daugiau, negu visas ligšiolinis mano gyvenimas! O aš ne tik skatiko nesumokėjau už jos pamoką, bet dargi uždirbau patsai.

Įeina Bardolfas

BARDOLFAS

Nelaimė, sere, nelaimė! Tai plėšimas, tai tikras plėšimas!

ŠEIMININKAS

Kur mano arkliai? Atsakyk žmoniškai.

BARDOLFAS

Nudūmė kartu su vagimis. Aš sėdėjau užpakaly vagies, kuris, prajojus Itoną, staiga nustūmė mane į dumbliną klaną, suragino žirgus pentinais — ir jie visi dingo, lyg tie trys vokiški aitvarai, lyg trys daktarai Faustai!

ŠEIMININKAS

Jie nuskubėjo hercogo pasitikti, nevidone! Nedrįsk man sakyt, kad jie pabėgo! Vokiečiai — dori žmonės.

Įeina seras Hju Evansas

EVANSAS

Kur šeimininkas?

ŠEIMININKAS

Kas atsitiko, sere?

EVANSAS

Įdėmiai stebėkite savo įnamius. Fienas į šį miestą atfykęs mano pažįstamas pasakojo, jog trys fagys, fokiečiai, siaučia aplinkui, iš fisų Redingso, Meidenhedo ir Kolbruko smuklininkų nuglemždami arklius bei pinikus. Perspėju, norėdamas jums gero, serkėkitės. Jūs esate toks protingas, toksai sąmojingas, taip mėgstat iš kitų pasijuokti, kad jums netinka duotis mulkinamam. Likit sfeiki.

Išeina.

Įeina daktaras Kajus.

DAKTARAS KAJUS

Kur užeigo šeimininkas?

ŠEIMININKAS

Jisai, ponas daktare, čia, nustėręs ir paskendęs dilemoje.

DAKTARAS KAJUS

Aš nežino, kas tai yra, bet aš teko girdėti, kad jūs daro didelę pasiruošimą vokiškui ersogui. Duodu žodis, karaliaus rūmuose niekas nežino, kad joks ersogas turi atvykti. Aš tai sako, nes nori jums gerai. *Adieu!*

Išeina

ŠEIMININKAS

Ko stovi, basly? Šauk: „Vagys, gelbėkit!" (Falstafui) Aš pražuvęs! (Bardolfui) Bėk, lėk ir šauk, nevidone: „Gelbėkit!" (Falstafui) Aš pražuvęs!..

Išeina Šeimininkas ir Bardolfas

FALSTAFAS

Man norėtųs, kad visas pasaulis būtų apmulkintas, nes aš ne tiktai apmulkintas, bet ir apkultas. Jei karaliaus rūmųs pasieks gandas apie tą mano nelemtą maskaradą, lupimą ir maudymą, — iš manęs ten lašelį po lašelio išlydys visus taukus, kuriais žvejai tepsis batus. Esu tikras, kad jie tolei čaižys mane savo kandžiu sąmoju, pakol aš susitrauksiu kaip džiovinta kriaušė. Man pradėjo nesisekti nuo to laiko, kai aš pasukčiavau, lošdamas kortomis. Bet tiek to! Jeigu man nepritrūktų kvapo sukalbėti poterius, aš imčiau atgailauti.

Įeina misis Kvikli

Na, kas tave čia atsiuntė?

MISIS KVIKLI

Nagi, ir viena, ir kita.

FALSTAFAS

Velnias ir velnienė terauna jas abi! Jos to vertos. Aš per jas iškentėjau daugiau, negu kad silpna ir niekinga žmogaus prigimtis aplamai gali pakelti.

MISIS KVIKLI

O jos argi nenukentėjo? Dar ir kaip, — garantuoju! Ypač viena iš jųjų — misis Ford: nuo smūgių vargšelei — išvien mėlynės ant kūno, stačiai nė vietelės sveikos neliko.

FALSTAFAS

Ką tu čia apie mėlynes postringauji? Mane patį išgražino visom vaivorykštės spalvom ir dar vos nesuėmė vietoj Brenfordo burtininkės! Jeigu ne mano nuostabus sumanumas, padėjęs man laiku apsimesti paprasta sene, tai šungalvis konsteblis būtų mane sukaustęs šiekštu, taip, kalinio šiekštu, it raganą.

MISIS KVIKLI

Sere, leiskit man su jumis pasikalbėti jūsų kambary. Aš tuoj smulkiai viską papasakosiu, ir jūs — užtikrinu! — jūs

būsit patenkintas. Štai laiškutis, kurs jum šį tą pasakys. Ak, balandėliai manol Koksai vargas jus suvesti krūvonl Rasi, kuris nors iš jūsų užrūstino dievą, kad jums taip nesiseka

FALSTAFAS

Einam į mano kambarį.

Abu išeina

VI SCENA

Kitas kambarys „Kelraiščio" viešbutyje.
Įeina Fentonas ir Šeimininkas.

ŠEIMININKAS

Palikite mane ramybėje, misteri Fentonai. Man taip sunku ant širdies, kad niekas daugiau neberūpi...

FENTONAS

Klausyk. Jei tu sutiksi man padėti, —
Tai džentelmeno žodį duodu tau,
Kad nuostolius išlyginsi ir gausi
Viršaus dar grynu auksu šimtą svarų.

ŠEIMININKAS

Gerai, misteri Fentonai, aš jus išklausysiu — ir galiu bent tiek prižadėt, kad jūsų paslapties neišduosiu.

FENTONAS

Tau pasakojau — ir ne vieną kartą,
Kaip myliu aš gražuolę Aną Peidž;
Jinai man tuo pačiu atsako — tiek,
Kiek, žinoma, tatai nuo jos priklauso.

Man atsiuntė ji laišką neseniai,
Kuris tave, tur būt, labai nustebins.
Mat, mano reikalai taip susipynė
Su viena tokia išmone keista,
Jog skyrium niekaip nesuprasi jų;
Tad nuosekliai išdėstysiu tau viską.
Svarbiausią šiuokart vaidmenį vaidina
Storulis mūsų Falstafas. Čionai
Išdaigų planas smulkiai aprašytas.
Klausyk: šią naktį, mielas šeimininke,
Kai dvyliktą išmuš, — gražioji Nen
Prie Herno ąžuolo ateiti žada,
Lyg fėjų karalienė pasipuošus
(Kam ir dėl ko, paaiškinta laiške).
Ir štai jinai, kitiems bepramogaujant,
Su tokiu apdaru pasprukti turi
Ir Itone, kaip tėvas geidžia to,
Su Slenderiu iš karto susituokti.
Jos sutikimas gautas. Taip, brolau...
Bet motina, griežčiausiai nusistačius
Prieš tas vedybas, perša dukrai Kajų
Ir nori, kad linksmybės sūkury
Jisai grobte pagrobtų ją slapta
Ir susituokt bažnyčion tuoj skubėtų;
O Ana, apsimetusi klusni,
Sutiko ir už daktaro tekėti...
Beje, įsidėmėki dar, jog tėvas
Sumanė aptaisyti ją baltai;
Nutaikęs progą, Slenderis paims
Švelniai už rankos mylimąją savo —
Ir dings... O motina nusprendė šiaip:
Margam būry kaukėtųjų žmogystų
Jaunutę Aną daktaras pažinsiąs
Iš vaiskiai žalio rūbo jos dukslaus
Ir kaspinų, plevenančių laisvai
Ir puošiančių jos plaukus. Pagaliau,
Kai lemiamas akimirksnis ateis,
Mergaitei Kajus gnybtelės į ranką, —
Ir be kalbų ji žengs drauge su juo.

ŠEIMININKAS

Katrą gi ji apgauti pasišovus —
Ar motiną, ar tėvą?

FENTONAS

Juos abu!
Apgauti tam, mieliausias šeimininke,
Kad su manim pabėgti ji galėtų.
Dabar — svarbiausia. Tu man pasistenk
Surasti pastorių, kuris bažnyčioj
Tarp dvyliktos mūs lauktų ir pirmos
Ir apeigom teisėtos moterystės
Sujungtų mūsų širdis amžinai.

ŠEIMININKAS

Bus viskas padaryta. Gero vėjo!
Gabenkite tik nuotaką greičiau,
O pastoriaus ilgai nereiks ieškoti.

FENTONAS

Aš tau lig pat mirties dėkingas būsiu
Ir dosniai atsilyginsiu už tai.

Abu išeina

PENKTAS VEIKSMAS

I SCENA

Kambarys „Kelraiščio" viešbutyje.
Įeina Falstafas ir misis Kvikli.

FALSTAFAS

Susimildama, daugiau nebeplepėk. Keliauk sau. Aš ateisiu. Tai bus jau trečias kartas. Nelyginiai skaičiai, tikiuos, neša laimę. Keliauk sveika. Sako, kad nelyginiai skaičiai turi stebuklingą galią žmogaus likimui tiek jo gimimo, tiek mirties atveju... Sudie!

MISIS KVIKLI

Aš jums parūpinsiu grandinę ir — truks pliš! — gausiu taipogi porą ragų.

FALSTAFAS

Eik, sakau, laikas bėga. Galvą aukštyn — ir cipenk ristute.

Išeina misis Kvikli.
Įeina Fordas.

A, misteris Brukas? Na, misteri Brukai, viskas išsispręs šiąnakt — arba niekados. Būkit apie pusiaunaktį parke, prie Herno ąžuolo, ir pamatysit stebuklus.

FORDAS

Argi jūs, sere, vakar nebuvot nuėjęs į pasimatymą, kaip kad žadėjot?

FALSTAFAS

Matote, misteri Brukai: nuėjau aš pas ją kaip vargšas senis, o išėjau kaip vargšė senė! Pats velnias išsigąstų tokio pragariško pavydo, koksai yra apsėdęs tą biaurybę Fordą, jos vyrą. Tik paklausykite: jis negailestingai apdaužė mane, persiren-

gusį moterim... Aišku, misteri Brukai, būdamas vyro drabužiais ir turėdamas staklių veleną rankoje, aš nebūčiau pabūgęs nė paties Galioto. Beje, ir visas mūsų gyvenimas — tik staklių šaudyklė. Aš skubu, eime drauge su manim, misteri Brukai, aš jums viską papasakosiu. Nuo tų laikų, kai aš dar pešiodavau žąsis, bėgdavau nuo pamokų ir laidydavau sukutį, ligi pat šios dienos — aš nežinojau, ką tai reiškia gauti pylõs. Einam. Aš jums papasakosiu keisčiausių dalykų apie tą bestiją Fordą; bet šiąnakt aš atkeršysiu jam ir įduosiu jo žmoną tiesiog jums į rankas. Mūsų laukia keisti dalykai, misteri Brukai! Žygiuojam!

II SCENA

Vindzoro parkas.
Įeina Peidžas, Šelou ir Slenderis.

PEIDŽAS

Einam, einam! Sugulkim pilies griovy ir stebėkim, kada sumirgės mūsų fėjų žiburėliai. Nepražiopsok mano dukters, sūnau Slenderi!

SLENDERIS

To tai jau ne! Mudu susitarėm, kaip vienas antrą pažinti. Baltą žmogystą pamatęs, prieisiu prie jos ir sušuksiu: „Nė šnipšt!" O ji man atsakys: „Nė pikšt!" Tuo būdu mes ir pažinsim vienas antrą.

ŠELOU

Tas irgi neblogai, tik kuriems galams tie jūsų „šnipšt" ir „pikšt"? Tu gi ją ir šiaip iš baltos suknelės tuoj atskirsi. Išmušė dešimt!

PEIDŽAS

Naktis tamsi, labai tinkama žiburėliams ir dvasioms. Duok dieve, kad nusisektų mūsų išmonė. Blogo nenori niekas, išskyrus šėtoną, — na, o jį mes pažinsim iš ragų. Tad eime. Paskui mane!

Išeina

III SCENA

Gatvė į parką.
Įeina misis Peidž, misis Ford ir daktaras Kajus.

MISIS PEIDŽ

Ponas daktare, mano duktė bus apsirengus žaliai. Kai pamatysit, kad jau metas, — imkit ją už rankos, greičiau į bažnyčią — ir tuoj viską sutvarkykit. Dabar skubėkit į parką; mudvi su misis Ford turim būti kartu.

DAKTARAS KAJUS

Aš žino, ką reikia daryti. *Adieu!*

MISIS PEIDŽ

Iki pasimatymo, sere!

Kajus išeina

Mano vyrui teks ne tiek juoktis iš Falstafo, kiek širsti už tai, kad daktaras vedė mano dukterį. Bet nesvarbu: geriau trumpas barnis, negu ilga graužatis.

MISIS FORD

Kurgi Ana su savo fėjomis ir Velso kipšas Hju?

MISIS PEIDŽ

Visi tyko sugulę griovy palei Herno ąžuolą; jų žiburėliai kol kas pridengti, bet, vos tik mes susitiksim su Falstafu, — jie iškart sutviskės tamsoje.

MISIS FORD

Tai jį gerokai išgąsdins.

MISIS PEIDŽ

Jeigu jis ir neišsigąs, mes vis vien iš jo pasijuoksim. O jeigu jis išsigąs, tai mums bus dar juokingiau.

MISIS FORD

Mes jį gražiai apmausim!

MISIS PEIDŽ

Tam riteriui gašliam pelnytai klius
Už jo visus gėdingus darbelius!

MISIS FORD

Valanda artėja. Greičiau, greičiau prie ąžuolo!

Išeina

IV SCENA

Vindzoro parkas.
Įeina seras Hju Evansas, apsirėdęs satyru, ir Ana Peidž bei kiti, persirengę fėjomis.

EVANSAS

Žvaliau, fėjos, žvaliau! Einam. Nepamirškit safo rolių. Tik prašau jus, laikykitės drąsiai. Fisi paskui mane į kriofį! Kada bus tuotas sutartas ženklas, — tarykite fiską, kaip aš pasakiau. Gyfiau, gyfiau, neatsilikit!

Išeina

V SCENA

Kita parko dalis.
Įeina Falstafas, persirengęs Hernu.

FALSTAFAS

Vindzoro laikrodis išmušė dvyliktą. Akimirksnis artėja. Aistringieji dievai, neapleiskit manęs! Prisimink, Jupiteri, kaip tu dėl savosios gražuolės Europos tapai jaučiu: meilė uždėjo tau ragus. O galingoji meile! Tu kartais gyvulius paverti žmonėmis, o žmones — gyvuliais. Įsimylėjęs Ledą, tu,

Jupiteri, turėjai pasiversti gulbe. O visagale meile! Dar trupučelis — ir dievas būtų tapęs žąsimi! Pirmoji tavo nuodėmė padarė tave gyvuliu. Fui, Jupiteri, kokia gyvuliška nuodėmė! Antroji nuodėmė pavertė tave kvailu paukščiu. Pagalvok, Jupiteri, kokia kvaila nuodėmė! Bet jeigu jau dievų kraujas toks karštas, — ką daryti mums, vargšams žmonėms? Užtatgi aš — Vindzoro elnias — ir bene pats riebiausias visoje girioje. O, Jupiteri, atvėsinki mano aistros karštį, kitaip — kuo gi aš būsiu kaltas, jei pasileisiu lyg taukai? Kas čia ateina? Ar tik ne mano stirnelė?

Įeina misis Ford ir misis Peidž

MISIS FORD

Sere Džonai! Ar tai tu, ar tai tu, numylėtas mano briedi?

FALSTAFAS

O juoduodegė mano stirna! Lai dabar bulvėmis lyja, lai griaudžia dangus „Žaliųjų rankovių" dainą, lai pila saldainių kruša ir siaučia cukraus pūga, lai pagundų audra šėlsta aplink, — aš vis viena iš čia nesitrauksiu!

MISIS FORD

Širdele, drauge su manim atėjo ir misis Peidž.

FALSTAFAS

Tad pasidalinkit mane tarpusavy kaip nušautą briedį — kiekvienai po šlaunį. Šonus aš pasilaikysiu sau, mentes atiduosiu šio parko sargui, na, o ragus paliksiu jūsų vyrams. Ką, ar aš nepanašus į eigulį? Ar kalbu ne taip, kaip medžioklis Hernas? Šį kartą Kupidonas pasirodė esąs doras vaikas, jis man atlygina už viską. Herno vaiduoklis sveikina jus.

Girdėti triukšmas

MISIS PEIDŽ

Oi, kas ten per triukšmas?

MISIS FORD

Viešpatie, atleisk mūsų nuodėmes!

FALSTAFAS

Kas čia būtų?

MISIS FORD, MISIS PEIDŽ

Bėkim, bėkim!

Bėga

FALSTAFAS

Atrodo, pats velnias bijo, kad aš nepatekčiau į pragarą, kuris gali, ko gero, supleškėti nuo mano taukų... Kitaip jis nestotų man skersai kelio.

Įeina seras Hju Evansas, persirengęs satyru, Pistolis — Hobgoblinu, misis Kvikli, Ana Peidž ir kiti — fėjų kostiumais, su žvakėmis ant galvų.

ANA PEIDŽ

Naktinės fėjos, baltos, pilkos, žalios,
Rūstaus likimo podukros bedalės,
Plevenančios mėnulio spinduliuos!
Dabar pagalbos jūsų aš viliuos.
Hobgoblinai, nutildyk fėjas — cit!

PISTOLIS

Žaismingi elfai, prašome klausyt.
Dumk Vindzoran, svirply, pas krosnį seną,
Kurioj žarijos nežertos rusena, —
Sužnaibyk ten tarnaitę nevalyvą,
Kad būtų mėlynesnė ji už slyvą!
Skaisti vadovė mūsų, kaip žinai,
Apskretėlių nekenčia mirtinai.

FALSTAFAS

Tai fėjos! Jųjų žvilgsnis mirtį lemia...
Reik užsimerkt ir veidu gult į žemę.

Gulasi kniūpsčiomis

EVANSAS

Jei mergina prieš miegą poteriafo,
Pasiųski, elfe, jai palaimą safo,
Sapnais ją užliūliuoki — ir tegu
Ji miega saldžiu kūtikio miegu;
Bet jei kuri užmigo kaip pagonė, —
Sužnaibyk jai rankas, plauzdas, pašonę.

ANA PEIDŽ

Greičiau, pirmyn!
Skubėkit, elfai, Vindzoro pilin!
Geriems namams nepašykštėkit laimės,
Tegu be vargo, rūpesčių ir baimės
Lig paskutinės teismo valandos
Gyvena sau valdovas žemės tos.
Gėlių sunka ir balzamu kvapingu
Patrinkit krėslus riterių garbingų,
Žiūrėkite, kad šarvus ir skydus
Nesunaikintų laikas pavydus!
Tešoka elfų draugiška šeima
Ir, Raiščio ordiną primindama,
Tegu puikybe apdarų žalių
Papuošia vešlų kilimą žolių.
Raudona, balta, mėlyna spalva
Rašykit gėlėmis *„Honni soit*
Qui mal y pense"[1],— juk šitos margos gėlės
Yra lyg rašmens fėjų abėcėlės, —
Prieš jų gražybę paprastą ir skaisčią
Nublanksta perlai riterinio raiščio.
Jūs galite keliauti sau dabar!
Bet lig pirmos mes turim laiko dar;
Apstoję Herno ąžuolą ratu,
Pašokime linksmai visi kartu!

---

[1] „Tesigėdi tas, kas blogai apie tai pagalvos" *(pranc.)* — „Kelraiščio" ordino šūkis.

EVANSAS

Žalioj fejoj, už rankų susikibę,
Pašokime smagiai! Nakties tamsybę
Auksiniai fabalėliai mums apšfies.
Bet cit! Užuodžiu žmogų netolies!

FALSTAFAS

Kad tik, gink dieve, nepristotų prie manęs šitas Velso satyras, o tai jis dar pavers mane į sūrį.

PISTOLIS

Tu apsigimęs šliužas, tu — biaurybė!

ANA PEIDŽ

Pasvilinkit jam žvakėmis rankas:
Jei jis nekaltas, tai neišsigąs;
Bet jei iš skausmo aiktelės ūmai,
Vadinas, jo širdy — pikti geismai.

PISTOLIS

Na, pabandykim.

EVANSAS

Ką, ar deka medis?

Degina Falstafui pirštus

FALSTAFAS

Oi, oi, oi!

ANA PEIDŽ

Koksai jis pasileidęs ir pagedęs!
Užtraukim dainą, fėjos! Į ratelį —
Ir gnaibykime jį, kuri kiek galil

Gėda norams nedoriems!
Gėda pomėgiams biauriems!
Kai galvoj nešvankios mintys,
Nuo aistrų nelengva gintis,
Nes vaizduotė kursto jas
Tartum viesulas liepsnas...
Fėjos, gnaibykit šį storą,
Šį nerangų, gašlų vorą, —
Gnaibykit, deginkit kojas, rankas
Tol, kolei žvakės ir žvaigždės užges!

Dainuodamos fėjos žnaibo Falstafą. Daktaras Kajus prieina iš vienos pusės ir nusiveda su savim fėją, apsirengusią žaliais rūbais. Slenderis — iš kitos ir nusiveda su savim fėją, apsitaisiusią baltai. Ateina Fentonas ir nusiveda Aną Peidž. Už scenos pasigirsta medžiotojų balsai: fėjos išlaksto, Falstafas nusiima elnio galvą ir atsistoja.
Įeina Peidžas, Fordas, misis Peidž, misis Ford. Jie griebia Falstafą.

PEIDŽAS

Dabar pačiupom jus! Nebepaspruksit.
Jūs užsimanėt Herną suvaidint?

MISIS PEIDŽ

Prisijuokėm — užteks. Na, sere Džonai,
Kaip Vindzore jums moterys patinka?

Kreipdamasi į vyrą

Žiūrėk, mielasis! Papuošalą tokį
Verčiau nešioti girioj, nei miestel

FORDAS

Na, sere, kas dabar raguotas? Misteri Brukai, tai Falstafas — niekšas, raguotas niekšas. Štai jo ragai, misteri Brukai! Jisai, misteri Brukai, tegavo pasinaudoti Fordo pintine, Fordo vėzdu ir dvidešimčia svarų jo pinigų, kuriuos turės grąžinti misteriui Brukui; tuo tarpu kaip užstatas už tą skolą paimti jo arkliai, misteri Brukai.

MISIS FORD

Sere Džonai, mums labai nesisekė, mes niekaip vis negalėjom susiartint. Aš daugiau niekad nebesutiksiu, kad jūs būtumėt mano kavalierium, bet savo elniu laikysiu jus visada!

FALSTAFAS

Aš pradedu įsitikinti, jog buvau paverstas į asilą.

FORDAS

Ir į jautį: tam irgi yra akivaizdžių įrodymų.

FALSTAFAS

Vadinasi, tai ne fėjos? Man keletą kartų buvo dingtelėjus mintis, kad tai jokios fėjos, tačiau, jausdamasis kaltas ir staigiai netekęs nuovokos, aš nepastebėjau aiškių aiškiausios apgavystės, pasidaviau ant meškerės ir, neklausydamas blaivios tiesos balso, pamaniau, jog tai fėjos. Štai kaip žiauriai gali apsijuokti mūsų protas, kai jis panaudojamas niekingiems tikslams.

EVANSAS

Sere Džonai Falstafai, tarnaukite diefui ir liaukitės fergavęs savo keiduliams, tuomet fėjos jūsų nepežnaipys.

FORDAS

Teisingai sakai, elfe Hju.

EVANSAS

O jūs susimildamas nustokit pafyduliavęs.

FORDAS

Aš niekuo nebeįtarinėsiu savo žmonos tol, kol tu nesugebėsi išlieti jai savo jausmų gryna, nedarkyta kalba.

FALSTAFAS

Nejaugi aš savo smegenis būsiu padžiovęs saulėje, ir jos taip išdžiūvo, jog netgi neįstengė manęs apsaugoti nuo tokių kvailų monų? Nejaugi man ant sprando užsėdo šitas Velso ožys? Nejaugi man užmovė juokdario kepurę? Man belieka tik spragintu sūriu paspringti!..

EVANSAS

Sūriu niekas negardina sfiesto, — o jūsų pilvas riebus kaip sfiestas.

FALSTAFAS

„Sviestas", „sūris"!.. Aš taip žemai kritau, jog iš manęs tyčiojasi žmogus, negailestingai maitojantis gimtąją mano kalbą!.. Jau vien tik dėl to mūsų karalystėje turėtų savaime išnykti visi naktibaldos ir donžuanai!

MISIS PEIDŽ

Bet negi jūs galvojot, sere Džonai, kad jeigu mes būtume paėmusios dorybę už pakarpos ir išmetusios ją iš širdies, tapdamos klusniomis šėtono vergėmis, tai būtume pasirinkusios kaip tik jus?

FORDAS

Tokį storą vėdarą, tokį pakulų maišą?

MISIS PEIDŽ

Tokį išpampėlį?

PEIDŽAS

Tokį seną kledarą, tokį supendėjusį kelmą?

FORDAS

Tokį velnišką blevyzgotoją?

PEIDŽAS

Tokį skurdžių, pliką kaip Jobas?

FORDAS

Ir piktą kaip jo žmona?

EVANSAS

Tokį skęstantį girtybėj paleistufį, kursai tik moka plūsti bei pliaukšt liežufiu, kursai nieko kito nežino, kaip tik smuklę, midų ir fyną?

FALSTAFAS

Taip, dabar aš jūsų arkliukas, persvara jūsų pusėj. Aš priverstas trauktis — ir nepajėgiu net atsikirsti tai Velso mazgotei. Pati tamsybė sutrypė mane. Darykite su manim, ką norit.

FORDAS

Klausykit, sere: mes jus palydėsim į Vindzorą pas tokį misterį Bruką, kuriam jūs pasiūlėt nešvankias savo paslaugas ir tuo būdu išviliojot iš jo pinigus. Manau, kad tuos pinigus grąžinti bus jums kur kas sunkesnis smūgis už visus ligi šiol jūsų patirtus negandus.

PEIDŽAS

Bet nenusimink, riteri. Šiandieną tu pas mane skaniai pavakarieniausi ir turėsi gerą progą pasijuokti iš mano žmonos — panašiai kaip ji pasijuokė iš tavęs: pranešk jai, kad misteris Slenderis ką tik susituokė su jos dukterim.

MISIS PEIDŽ

Pusbalsiu

Daktaras ir jo žmona vargu ar tuo patikės... Jei Ana Peidž — mano duktė, tai šiuo metu jinai jau yra ištekėjusi už daktaro Kajaus.

Įeina Slenderis

SLENDERIS

Oi, oi, oi, tėveli Peidžai!

PEIDŽAS

Na, kaip, sūnau? Kaip reikalai? Ar jau sutvarkei viską?

SLENDERIS

Kur čia sutvarkysi! Aš sukelsiu trťukšmą visame Glosteršire! Pakarkite mane, jeigu...

PEIDŽAS

Sūnau, kas atsitiko?

SLENDERIS

Aš nuvykau į Itoną tuoktis su mis Ana Peidž, — ogi žiūriu, kad tai ne ji, o apystambis, dramblotas pusbernis! Gaila, kad mes tuo metu buvom bažnyčioj, kitaip aš jam būčiau išpėręs kailį! Arba aš jam — arba jis man. Kad aš skradžiai žemėn prasmegčiau, jei nebuvau tikras, kad tai mis Ana Peidž, o ne pašto viršininko berniokštis.

PEIDŽAS

Ak, kad tu sudegtum! Vadinas, tu apsirikai.

SLENDERIS

Kam čia dar aiškinat man? Žinoma, apsirikau, nes vaikiną palaikiau mergaite. Jeigu mane su juo būtų net ir apvesdinę, tai vis vien jis man būtų nereikalingas, kad ir su moteriškom drapanom.

PEIDŽAS

Tu pats apsižioplinai. Ar nesakiau aš tau, kad mano dukrą tuoj pažinsi iš suknelės?

SLENDERIS

Aš ir priėjau prie tos, kuri buvo apsitaisius baltai, ir pasakiau: „nė šnipšt", o ji atsakė „nė pikšt", kaip susitarta. O vis dėlto tai buvo ne Ana, bet pašto viršininko berniokštis.

MISIS PEIDŽ

Mielas Džordžai, nepyk ant manęs! Aš žinojau apie tavo planus ir aprengiau savo dukrą žaliai. Dabar jinai kaipsyk tuokiasi parapijos bažnyčioj su daktaru.

Įeina daktaras Kajus

DAKTARAS KAJUS

Kur misis Peidž? Po velnių, man apgavo! Aš vedė *un garcon*, vienas bernukas... *un paysan*[1]; po velnių, vienas bernukas... Tai ne yra Ana Peidž!.. Po velnių, man apgavo!

MISIS PEIDŽ

Kaip? Argi jūs išsivedėt su savim ne tą, kuri buvo su žalia suknele?

DAKTARAS KAJUS

Taip, tą, po velnių, ir tai buvo bernukas, po velnių! Aš padarys aliarmo per visas Vindzoras!

Išeina

FORDAS

Keista! Kam gi teko tikroji Ana?

PEIDŽAS

Mano širdis nujaučia kažką negera... Štai ateina misteris Fentonas.

Įeina Fentonas ir Ana Peidž

A, misteris Fentonas?

ANA

Dovanokit, mielas tėveli! Mano miela mamyte, atleiskit mums!

PEIDŽAS

Kodėl gi tu ne su Slenderiu, gerbiamoji?

MISIS PEIDŽ

Dėl ko tu, mergiote, ne su ponu daktaru?

---

[1] Kaimietį *(pranc.)*

FENTONAS

Jinai suglumus. Gėda pasakyt,
Bet jūs norėjot dukterį išleisti
Už visiškai nemielo jai žmogaus.
Tačiau su ja mes mylimės seniai,
Ir mudviejų širdžių neperskirs niekas.
Jos padaryta nuodėmė — šventa:
Juk ne vardan klastos arba niekšybės,
Ne kokio žemo tikslo vedama,
Ji ryžosi galų gale tam žygiui;
Užtat dabar nebebaugina jos
Nei prakeikimas būsimų kančių,
Nei primestinės santuokos vergystė.

FORDAS

Kam veltui graužtis? Niekas nepadės.
Dangaus valia vairuoja meilės laivą.
Už pinigus mes perkam namą, sodą,
Bet žmoną mums — patsai likimas duoda.

FALSTAFAS

Labai džiaugiuos, kad jūs šį kartą šovėt pro šalį, nors taikėt tiesiai į mane.

PEIDŽAS

Tiek to. Linkiu tau, Fentonai, sėkmės.
Neapsimoka jaudintis po laiko.

FALSTAFAS

Nakčia medžiojant, visko pasitaiko.

MISIS PEIDŽ

Na, baikime šnekas. Tegu dangus
Tau, Fentonai, dar daug suteikia laimės!
Brangusis vyre, einam. Sere Džonai,
Keliaukime. Prie židinio jaukaus
Skaniai mes pasijuoksime.

FORDAS

Puiku.
Teisingi buvo žodžiai sero Džono:
Nakvoti Brukas eis pas Fordo žmoną.

Visi išeina